

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№2 (161)
ЛЮТИЙ
2018 РОКУ**

УСІ РАЗОМ — ЗА СІМ'Ю

27 січня в готелі «Україна» на Майдані незалежності у Києві пройшов оргкомітет вуличних сімейних фестивалів в Україні. Делегати з різних областей зібралися, щоб планувати, обмінятися досвідом, визначити ресурси та погодити стратегію. Подія відбулася у рамках щорічного січневого форуму «Всі разом!».

Розпочався захід із огляду результатів національної кампанії «Не вирізайте сім'ю в Україні!», яка тривала протягом року. Елеонора Дібрівна, юрист руху «Всі разом!», розповіла про основні напрямки: робота зі ЗМІ, з органами влади, а також з Церквами та університетами.

Серед вагомих досягнень минулого року — факт, що 16 місцевих рад різного рівня уже проголосували за резолюції на захист сім'ї в Україні. Зокрема досвідом просування такої ініціативи поділилися

Максим Слободян, депутат Фастівської міської ради, та Мирослав Возняк, представник громадської організації «Рух за життя» з Івано-Франківська.

Руслан Кухарчук, голова руху «Всі разом!», зробив огляд вуличного сімейного руху в Україні за останні 15 років. І особливо наголосив, що за останні три роки сімейні марші і фестивалі перетворилися на масштабний соціальний тренд — минулого року вже охоплено 37 міст.

«Такі вуличні дійства формують здорову суспільну традицію, а також чинять м'який тиск на органи влади», — зазначив Руслан Кухарчук і озвучив мету на 2018 рік — 50 міст.

Цікавим блоком для учасників стала панельна дискусія з організаторами таких тематичних подій у різних регіонах. Говорили про те, як підготувати цікавий захід, підібрати хорошу команду, знайти ресурси та організувати програму.

«Вау-ефектом» у Харкові стало вінчання подружньої пари на сцені фестивалю. Про це говорив Валерій Кузьмич, учасник тамтешнього оргкомітету.

Геннадій Гвоздецький, співорганізатор сімейного свята у Дніпрі, розповів про те, як триває співпраця між різними організаціями та структурами.

Своїм досвідом поділилися Олександр Вершигора, організатор у Кам'янці-Подільському, Олександр Лисов, координатор в Олександрії Кіровоградської області, та Маргарита Антоненко з Полтави. Промовці наголошували: «Організовувати вуличний сімейний фестиваль потрібно так, щоб це виглядало не як церковне дійство, а як велике міське свято».

Дмитро Матюхін, голова громадської організації «Міський центр допомоги», розповів про алгоритм ефективної організації вуличного заходу на прикладі фестивалю в Запоріжжі. «Парад — це не основне дійство, але воно дуже об'єднує задекларовані цінності. Сцена — це не основне дійство, а рупор фестивалю. Основне — це зробити актуальні і корисні локації для дітей і для родин», — зазначив він.

Досвідчений експерт із Запоріжжя рекомендував активніше налагоджувати партнерство з медичними установами, службою з надзвичайних ситуацій, поліцією, українськими та міжнародними організаціями — усі вони в змозі організувати надзвичайно цікаві, корисні і видовищні локації.

Олег Олійник, голова громадянської організації «Моє покоління» з Краматорська, розповідав про Школу подружнього життя. Цю програму для всіх охочих містян вони реалізують у партнерстві з Донецькою обласною державною адміністрацією, у тому числі — із залученням бюджетних коштів.

Не оминули й тему інформаційного супроводу сімейних заходів по всій Україні протягом поточного року — озвучили рекомендації і оглянули наявні ресурси і можливості.

Нині триває створення організаційних комітетів фестивалю «Всі разом — за сім'ю» у всіх областях України. Щоб отримати детальну інформацію і долучитися до кампанії, потрібно зв'язатися з офісом руху «Всі разом» за тел. +38 (098) 858-4848.

«БУДЬТЕ ВІРНІ, МУЖНІ Й НЕПОХИТНІ»

Старший єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко привітав братство в Білорусі з обранням головуєчого єпископа та його заступників

27 січня 2018 р. у Мінську відбулося засідання ОЦХВЕ в Республіці Білорусь. У ньому брало участь 80 служителів — єпископи і регіональні служителі з усіх областей, а також керівники відділів.

За результатами таємного голосування єпископом ОЦХВЕ Білорусі до 2022 р. переобрано Сергія Цвора. Заступниками єпископа одностайно обрано Леоніда Бірюка і Сергія Поднюка.

Старший єпископ УЦХВЕ Михайло

Паночко надіслав на ім'я головуєчого єпископа Об'єднаної Церкви ХВЕ Білорусі Сергія Цвора вітального листа з нагоди обрання служителів на керівні посади братства. «Від імені Української Церкви Християн Віри Євангельської сердечно вітаємо з обранням для високого служіння в Об'єднаній Церкві ХВЕ в Республіці Білорусь. Віримо, що це було зумовлено провидінням Божим. Нехай Його благословляюча і підтримуюча рука перебуває на вас на всіх шляхах. Будьте вірні, мужні й непохитні, борючись за віру євангельську. І коли з'явиться Пастиренаачальник, одержите невідомого вінця слави».

chve.org.ua.

«БОГ ПРАЦЮЄ, І ЦЕ ВИДНО!» — ПІДСУМКИ ДРУГОГО МОЛИТОВНОГО СНІДАНКУ В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ

26 січня 2018 року в Івано-Франківську відбувся молитовний сніданок за участю представників влади, священників, науковців та освітян області.

Ініціаторами заходу виступили народні депутати міжфракційного депутатського об'єднання «За духовність, моральність та здоров'я України», зокрема його голова Павло Унгурян, а також мер м. Івано-Франківська Руслан Марцінків.

«Це вже другий молитовний сніданок у нашому місті. Минулого року він проходив під егідою обласної ради, а цього разу ідеєю його проведення зацікавився міський голова, — розповідає один з учасників заходу, служитель церкви ХВЕ Олег Шеремета. —приємно, що молитовний сніданок об'єднав представників різних

гілок влади нашого міста навколо ідеї читання Слова Божого». За його словами учасники по черзі читали Нагірну проповідь Ісуса Христа і роздумували над нею, що створило особливу духовну атмосферу.

Адміністратор молитовного сніданку в Івано-Франківську Олеся Банах зазначила: «Як християнка, я нерідко дивуюся, який відгук знаходять ці ініціативи у світських людей. Пригадую, як натхненно прочитав молитву голова облради минулого року. Цього разу розгорнулася дуже жвава дискусія».

За її словами, цікаві думки щодо Слова Божого хоча й різнилися конфесійними нюансами, але мали спільний знаменник — люди хочуть об'єднатися навколо духовних сімейних цінностей.

«Бог працює, і це видно. Усі вийшли наповнені, натхнені запалом і надалі впроваджувати цю практику», — підкреслила Олеся Банах.

ЩЕ ОДНА ЦЕРКВА ЗМІНИЛА НАЗВУ НА «УКРАЇНСЬКА»

Союз вільних церков християн євангельської віри змінив назву на Українська Вільна Церква Християн Євангельської Віри (УВЦХЄВ). Новий Статут зареєстровано в Міністерстві культури України.

Згідно з чинним Статутом, Церкву очолює старший єпископ. Словосполучення «президент союзу» вже не

використовується. Нині старшим єпископом УВЦХЄВ є д-р Василь Федорович Райчинець.

Нагадаємо, що ще у травні минулого року Міністерство культури України затвердило нову редакцію Статуту і змінило назву «Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської-п'ятидесятників» на «Українська Церква Християн Віри Євангельської» (УЦХВЕ).

Лео Франк

ПОКЛИКАННЯ

«ЩО МАЮ, ТЕ ДАЮ»

«Та промовив Петро: «Срібла і золота в мене нема, але що я маю, даю тобі: У ім'я Ісуса Христа Назарянина устань та й ходи!» (Дії 3:6). Ми пам'ятаємо цю історію. Петро не міг дати тому кривому грошей, але він мав дар зцілення. І міг йому це дати.

Ми повинні знати, що ж ми маємо, а чого Бог нам не дав, тому ми не несемо за це відповідальність. І тим, що маємо, служити на славу Христа. Усе, що ми робимо: чи то проповідуємо, чи співаємо, молимося чи пророкуємо – усе, що ми робимо в церкві, ми повинні робити в ім'я Ісуса Христа і для Його слави.

Розповідь про одного свого друга. Він, як і я, російськомовний німець. Його сім'я переїхала з Киргизії в Естонію, а звідти – до Німеччини. Він ходив у біблійну школу, вчився там на пастора. Якось, повернувшись додому, він запитав у своєї бабусі: «Бабусю, а які в тебе дари?». Вона відповіла: «Онучку, коли ми стали віруючими, нам ніхто про дари не говорив, ніхто не вчив, що треба шукати своє покликання, треба щось робити. Головне в Радянському Союзі було вижити». Та він продовжував мучити її питаннями про її таланти.

Коли вона померла, він проповідував на її похороні (це було її заповітом для нього). На похороні були люди, яких він уперше бачив, – місцеві німці похилого віку. Вони по черзі підходили до мікрофона і говорили: «Через цю бабусю я прийшов до Господа». Здивований онук запитав у своїх тіток: «Бабуся що – була євангелісткою?». – «Ні, вона не євангелізувала. Вона змушувала нас пекти торти, варити каву. А тоді збирала на

каву з вулиці людей свого віку. На тих зустрічах час покаялося 15-20 чоловік».

І мій друг зрозумів, що бабусю, все-таки, задумалася про покликання і знайшла його. Звали ту бабусю Катерина Раймер.

Чого ж ми повчимося в неї? Перше: у Бога немає пенсіонерів. Друге: ніколи не пізно шукати свій дар. Третє: Бог діє по-різному.

Наше завдання – знайти дари, які Бог нам дав, і те місце, де ми можемо служити Богу. І коли ми прийдемо на небо, Він скаже: «Ти в малому був вірний – над великим поставлю тебе»...

Багато людей, особливо молоді, хочуть спершу отримати багато, а вже потім розібратися з малим. Тому варто проаналізувати кілька місць Писання, які відкривають нам цю тему.

«І одному він дав п'ять талантів, а другому два, а тому один, кожному за спроможністю його. І відійшов» (Мт. 25:15).

«Служіть один одному, кожен тим даром, якого отримав, як доморядники всійкої Божої благодаті» (1 Петр. 4:10).

«Через дану мені благодать кажу кожному з вас не думати про себе більш, ніж належить думати, але думати скромно, у міру віри, як кожному Бог наділив» (Рим. 12:3).

«І кожному дається виявлення Духа на користь» (1 Кор. 12:7).

«А все оце чинить один і той Самий Дух, уділяючи кожному осібно, як Він хоче» (1 Кор. 12:11).

«А кожному з нас дана благодать у міру дару Христового» (Еф. 4:7).

У запропонованих текстах повторюється одне слово. І це слово – «кожному». Кожен християнин обдарований! У кожної людини є якийсь дар. Немає необдарованих людей. Не треба випрошувати у Бога щось – у тебе вже є якийсь дар.

Тут виникають запитання: один чи кілька дарів має людина? Чому комусь Бог

дає один дар, а комусь – кілька? Може, у Бога є «любимчики»? Відповідь проста: Він дає за здатністю. Одному – п'ять талантів, іншому – два, а тому – один, кожному – за спроможністю його. Він знає, скільки може понести кожен з нас.

Деякі люди заявляють, що не мають ніяких дарів, тому їм треба просити в Бога, поки не отримають. Інші впевнені, що мають щонайменше один дар, і їхня ціль – знайти його і розвинути. Хто має слухність? Безперечно, другі. Нам потрібно розібратися, який дар нам дав Господь. Адже за цей дар ми будемо відповідати перед Господом.

Що ж це за дари? Відповідь на це питання дає Біблія.

Рим. 12:4-8 – пророцтво; служіння; навчання; потишання; роздавання; голівування; милосердя (благодійність).
1 Кор. 12:8-10; 28 – слово мудрості; слово знання; віра; зцілення; роблення чуд; пророкування; розпізнавання духів; різні мови; вияснення мов; апостол; дар допомоги.

Еф. 4:11 – апостол; пророк; благовісник; пастир; вчитель.

1 Петр. 4:10-11 – проповідь.
Лк. 11,1-13; 1 Тим. 2:1-4; Як. 5:16-18 – молитва.

Мт. 10:1; Лк.10:17-20 – вигнання бісів.

Рим. 12:9-13; 1 Петр. 4:9-10 – гостинність.

1 Кор.14:26; Еф. 5:18-20; Кол. 3:15-17 – дар музики та співу.

1 Кор.13:1-3; 2 Кор. 11:12-16, 10; Фил.1:27-30 – дар страждання.

Гал.1:15-17; Еф. 3:6-8 – дар місіонерства.

Вих. 31:1-11 – мистецтво, творчість.

Італійський богослов Романо Гуардіні сказав: «У корені нашого покликання повинна лежати здатність прийняти самого себе. Я повинен погодитися бути тим,

ким я є, мати ті особливості, які я маю, і визнавати ті межі, які дав мені Бог».

Що ж таке дар? Усе, що необхідно Церкві для служіння, приходить від Бога, і, отже, це дар. Якщо ти сам не можеш розібратися, який у тебе дар, запитай людей, які тебе добре знають. Не треба чекати, що ангел Господній прийде і вкаже тобі на твій дар. Треба вставати і йти щось робити для Господа.

Павло пише: «А щодо духовних дарів, то не хочу я, браття, щоб не відали ви... Є різниця між дарами милости, Дух же той Самий. Є й різниця між служіннями, та Господь той же Самий. Є різниця й між діями, але Бог той же Самий, що в усіх робить усе» (1 Кор. 12:1, 4-5).

Нам треба знайти свій дар. Знайти те місце в церкві, де ми повинні служити цим даром. І коли ми з правильним даром служимо в правильному місці, Господь дає Своє помазання. Багато людей починають з кінця, вони шукають спочатку помазання. Наше завдання – знайти свій дар, знайти служіння.

Формула проста: Бог дає особливий дар, цей дар вживається на особливе служіння, і це приводить до особливих дій.

Якщо ми розуміємо свій дар, але він нам не подобається, і ми хочемо служити чимось іншим, ми можемо це робити, але помазання від Бога на це не буде.

Як переконатися, що ти маєш дар. Ось дві дуже прості поради: перша – внутрішнє підтвердження, особисте відкриття і бажання; друга порада – зовнішнє підтвердження.

В одному тексті Біблії розповідається про людину, яка явно була не на своєму місці: «Я до Церкви писав був, але Діотреф, що любить бути першим у них, нас не приймає. Тому то, коли я прийду, то згадаю про вчинки його, що їх робить, словами лихими обмовляючи нас. І він тим не задовольняється, а й сам не приймає

братів, і тим, що бажать приймати, боронить і вигонить із Церкви» (3 Ів. 9-10).

Діотреф мав щонайменше один якийсь дар, але йому сильно хотілося бути начальником, хоч люди збоку говорили, що він не на своєму місці і чинить неправильно.

Згадаймо, як ізраїльський народ виходив з Єгипту і увійшов в пустелю. Мойсей пішов на гору, і люди не знали, коли він повернеться, та він і сам цього не знав. Його нема тиждень, два, три, нема лідера, утворилася ніша, вакансія. І народ просить Аарона зайняти цю нішу. Але Аарон за своєю натурою не був лідером, він був духовним наставником. Та оскільки він мав м'яке серце, то люди вмовили його. Однак він не зміг бути лідером, народ маніпулював ним. І коли повернувся справжній лідер, Мойсей, він побачив всю ту ситуацію і навіть там лад.

Нам потрібно розібратися, чого Бог очікує від нас, а чого – ні. Іноді ми стоїмо на неправильному місці. Дуже багато людей просто затикають якісь дірки. Вони просто щось роблять, бо їх поставили в якесь місце чи вони самі себе поставили. І навіть якщо вони роблять дуже-дуже багато, ефекту буде дуже-дуже мало.

Ось ознаки того, що людина на неправильному місці:

- дискомфорт (відсутність задоволення);
- безпліддя (діяльність не приносить результатів);
- втома (немає енергії для служіння).

Треба робити те, до чого нас покликав Бог, бо лише на це Він дасть Своє помазання. А для цього потрібно насамперед розібратися зі своїм даром і місцем для служіння.

Далі буде.

ЧОМУ ДІТИ БОЖІ БАЙДУЖІЮТЬ ДО БОГА?

«Спаси мене, Господи, бо нема вже побожного, з-поміж людських синів позникали вже вірні!» (Пс. 12:2).

75-річний служитель великої п'ятидесятницької церкви був заарештований в Г'юстоні, штат Техас, за зв'язок з блудливою жінкою. Він зізнався, що займався цим протягом 40 років, і за весь цей час не зронив жодної сльози жалю. І залишався служителем Божим, хоч останні 40 років жив у неправді. Він відступив від Бога, втратив вірність. За останні роки багато колись вірних послідовників Божих залишили Його. Писання пояснює це так: «Бо той день не настане, аж перше прийде відступлення...» (2 Сол. 2:3). День Господній не прийде, поки не почнеться велике відступлення тих, хто знав Бога. Ще псаломспівець Давид був вражений видовищем, коли так багато з народу покинули Бога, і він волав: «Допоможи, Господи! Святі відступили, вірні зникають. Вони відступають від Тебе і падають!». Здебільшого християни повертаються спиною до Господа з трьох причин.

Християни слабнуть, тому що не розуміють Божого милосердя

Віруючі люди переживають багато звинувачень, осуджень і страху, тому що не дозволяють Духу Святому відкрити велич і широту Божого милосердя. І це одна з причин того, чому так багато християн падають. Коли сатана наступає, як повільно, і вловлює у свою пастку, він полонить людину у своє рабство.

Спочатку в людини піднімається почуття вини, а потім серце наповнює страх. Усвідомлення безвиході переповнює душу. І більшість віруючих втікають від милості, тому що їх уявлення про Боже милосердя дуже обмежене!

Брехня диявола про те, що Бог більше вам не простить, бо ви перейшли межу Його прощення, зв'язує розум і спотворює розуміння про Божу милість. І вже майже неможливо повірити в те, що сказав про Господа апостол Яків: «Ви чули про Йовове терпіння та бачили Господній кінець його, що «вельми Господь милостивий та щедрий» (Як. 5:11).

Чи знаєте ви, що означає цей вірш? Це означає, що Бог дуже чутливий до наших труднощів. Він дуже добрий і співчутливий до нас. Він любить нас, навіть коли ми були Його ворогами! І тепер, хоча ми так образили Його, Він готовий простити нам, якщо ми покаємося.

Ніхто не мав більшого пізнання про святість Божу, ніж Єремія. Ось лише один уривок з книги

цього пророка: «І промовив до мене Господь: «Невірна дочка Ізраїлева всправедливила душу свою більш від зрадливої дочки Юди. Підійди, і проголосиш слова ці на північ та й скажеш: Вернися, відступна дочко Ізраїлева! – говорить Господь. Не зверну Я Свого обличчя у гніві на вас, бо Я милостивий, – говорить Господь, і не буду повік стерегти Свого гніву. Тільки пізнай же провини свою, бо ти проти Господа, Бога свого повстала, і грішила з чужими під деревом кожним зеленим, і Мого голосу ви не почувли, говорить Господь. Верніться, діти невірні, говорить Господь, бо Я вам Господар...» (Єр. 3:11-14).

Коли сатана приходить до вас зі своєю брехнею, нагадайте йому про Петра, якого помазав на служіння Сам Господь, а він впавав так низько. Петро поклявся Богом, зрадив Ісуса, втік і сказав: «Я навіть не знаю цього чоловіка!». Та вічна любов Господа Ісуса знайшла Петра в його розбитому стані, простила йому, відновила його і поставила його на вершину в день П'ятидесятниці.

У своєму стражданні Давид говорив: «Бо свої беззаконня я знаю, а мій гріх передо мною постійно» (Пс. 51:5). І це саме те, що робить вузьким, обмеженим уявлення про милосердя Боже. Воно тримає нашу увагу на наших недоліках, а не на величчч Божого милосердя і благодаті. Але Біблія говорить: «Верніться, невірні сини, усі ваші відступства Я випікую!» (Єр. 3:22).

І ще: «... Ти Бог, що прощаєш, Ти

ласкавий та милосердний, довготерпеливий та багатомилостивий, – і Ти не покинув їх!» (Неем. 9:17).

Християни відходять від Бога, тому що вважають себе негідними радості в Господі

Біблія говорить, що радість в Господі – це наша сила. Однак почуття вини і осуд абсолютно руйнують нашу радість в Господі!

Багато християн не можуть прийняти повне й вільне прощення, тому що думають, що не мають права бути радісними. Блудний син розтратив свій спадок і прийшов додому в печалі і соромі. Але батько легко простив йому, заколов теля і скликав усіх на святковий обід: «Мій син повернувся!».

Якщо ви продовжуєте чіплятися за гріх, якщо ви відмовляєтеся позбутися його і повернутися до Божої повноти, – ви не маєте права на радість в Господі. Коли Юдея згрішила, Бог сказав: «Я вигублю в них голос радісний та голос веселий...» (Єр. 25:10). Кара за гріх – це втрата всякої радості: «... втіха нашого серця спинилась, наш танець змінився на жалобу» (Плач Єр. 5:15).

Християнин, який має щось, що потрібно приховати, не зможе приховати нічого! Переміна написана на його обличчі. Не може бути радості там, де затаєний гріх!

Але коли ви ненавидите ваш гріх і кається в ньому, ви не повинні дозволяти дияволу обкрадати вас у вашому праві радості і бути веселим! Приймайте Боже прощення і не сумнівайтеся у вашому праві славословити і хвалити Його.

Біблія говорить, що Ісус був помазаний «оливою радості» (Євр. 1:9) – Він міг радіти і славити Свого Небесного Отця! Так, Він проводив ночі в стражданнях, молячись наодинці, Він плакав кривавими сльозами, але я вірю, що після тихого спілкування з Отцем Він завжди радів!

Через все Писання Бог виливає оливу радості на тих, хто навчився ненавидіти свій гріх і полюбить Його праведність: «А праведні будуть радіті, і будуть тішитися перед Богом, і веселитися в радості будуть!» (Пс. 68:4). «Нехай тішаться та веселяться Тобою усі, хто шукає Тебе...» (Пс. 70:5). «Веселіться у Господі, і тіштеся, праведні, і співайте із радістю,

всі щиросердні!» (Пс. 32:11).

Християни падають, тому що потрапляють в кайдани безконтрольного гніву

«Лютість – жорстокість, а гнів – то затоплення, та хто перед заздрістю встоїть?» (Прип. 27:4).

Дух гніву руйнує життя християн, тому що гнів не розглядається як серйозний гріх – як наркотики, алкоголь чи перелюб. Але Біблія чітко говорить, що гнів настільки небезпечний, що ми не повинні навіть лягати спати, не справившись з ним. «Гнівайтеся, та не грішіть – сонце нехай не заходить у вашому гніві, і місця дияволові не давайте!» (Еф. 4:26-27).

Апостол Павло говорить, що ми повинні негайно позбавитися його. Бо інакше засмутимо Духа Святого: «І не засмучуйте Духа Святого Божого, Яким ви запечатані на день викупу. Усяке подратування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка нехай буде взята від вас разом із усякою злобою. А ви один до одного будьте ласкаві, милостиві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив!» (Еф. 4:30-32).

І вимагає: «Тепер же відкиньте і ви все оце: гнів, лютість, злобу, богозневагу, безсоромні слова з ваших уст» (Кол. 3:8). Бо все це – ознаки серця, наповненого гріхом: «Гнівлива людина викликає сварку, а лютий вчиняє багато провин» (Прип. 29:22).

Ісус сказав, що гнів може попровадити вас прямо в пекло. Він говорив дуже ясно, що гнів породжує різкі, недобрі, вбивчі слова, які руйнують і приносять загибель: «А Я вам кажу, що кожен, хто гнівається на брата свого, підпадає вже судові. А хто скаже на брата свого «рака» (нікчемний), підпадає верховному судові, а хто скаже «дурний», підпадає гесні огненній» (Мт. 5:22).

Чимало християнських подружніх пар прямують сьогодні до падіння. Писання говорить: «Слава людині, що гнів покидає, а кожен глупав вибухає» (Прип. 20:3). І ще: «Ладісна відповідь гнів відвертає, а слово вразливе гнів підіймає» (Прип. 15:1). Не дозволяйте дияволу взяти під контроль своє сімейне життя!

Брати і сестри, якщо ви ослабли, принесіть свій гріх до Його вітара. Він простить і введе у повноту радості.

Давид Вілкерсон.

Віктор Котовський

БУТИ ДОСКОНАЛИМ РІЗНОВИДИ ВІРИ

Ісус сказав: «Ви не увіруєте, якщо не побачите знамен і чудес» (Ів. 4:48). Бог посилав нам віру, але її потрібно зміцнити, не допускаючи сумнівів та коливань. Зміцнюється вона досвідом нашого духовного життя починаючи з найпростішого: я просив – і Бог дав. Чудес і знамен далеко шукати не треба, їх достатньо в кожній євангельській церкві. Треба лише навчитися їх бачити. Неоціненний у зростанні віри також власний досвід. Проаналізуйте перебіг свого життя від свідомого віку – і ви побачите, як Господь допомагав, оберігав, захищав, виручав у складних обставинах.

Віра потребує постійної практики, бо, як пише ап. Яків, без діл вона мертва. У тому пакеті, що називається «добрі діла, які призначив Бог», значне місце займає благодійність. Як впливають на нашу віру добрі вчинки – коли підтримуємо хворого, годуємо голодного тощо? Щонайперше зміцнюється віра в те, що ми догодили Богові, виправдали Його любов, і якщо Він підтверджує це, то маємо бодай невелике чудо, а воно дає нам новий поштовх до зростання у вірі. Так ділами віра досягає досконалості (Як. 2:22).

Але є ще один бік віри, прихований від нас. Пригадаємо Авраама. Господь дав цьому чоловікові колосальну обітницю: ти станеш батьком безлічі народів (Бут. 17:4). Минуть віки, зміняться десятки поколінь, перш ніж з'являться ознаки здійснення цієї обітниці. Це неймовірно! Давно-давно не було на світі Авраама, а віра його продовжувала працювати. Бог виконав Свій велетенський план через велику віру однієї людини.

Через нашу довіру і вірність Він опікає наших рідних, впливає на незнайомих людей, пробуджуючи в них совість, вгамовує вороже налаштованих, змінює психологію людей, оновлює країну.

Універсальна віра

Чи існує віра універсальна, яка працювала б безвідмовно у будь-яких ситуаціях? Так. Ісус сказав: «Все, чого ви попросите в молитві з вірою, одержите» (Мт. 21:22). Але... Ісус говорить з тими, хто глибоко увірував. Християнин, котрий досяг найвищого ступеня віри, не буде порівнювати себе з людьми світськими: тому треба розкішний котедж, тому – авто престижної марки чи великий рахунок у банку. Жодний віруючий, пройшовши глибоке духовне переплавлення, не захоче стати подібним до тієї жадібної баби з казки, яка хотіла дуже багато, та залишилася зі своїм старим коритом.

Якось, перед кінцем Свого служіння, Ісус сказав учням: «Донині ви не просили нічого в ім'я Моє; просіть і одержите, щоб радість ваша була повна» (Ів. 16:24). Очевидно, Господь хотів якось винагородити учнів, віддячити їм за відданість. О, яка нагода придбати нові сіті, човни, щось для родичів чи кращу хатину! Але жоден з них нічого не попросив. І не тому, що Дух Святий добре знав життєві потреби цих родин, а тому, що вони мали Ісуса.

Маючи Ісуса, вони мали досконалу радість. Більше вони нічого не потребували. «Перебувайте в Мені, і Я в вас» (Ів. 15:4). З'єднатися з Ісусом, до краплини розчинитися в Ньому – то жадане щастя для християнина. Чи просив Ісус у Отця Небесного щось для Своєї плоти? Якогось нового рубанка чи невелику комірчину, де можна було б хоча зрідка перепопити, добре виспатися принаймні. Ні. Більше того, Він каже: «Моя їжа – чинити волю Того, Хто послав Мене, і звершити діло Його» (Ів. 4:34). Він знав, що Отцеві Небесному відомі всі потреби Сина, і Він дасть все необхідне – не менше й не більше.

Ми назвали всеохоплюючу віру універсальною. Євангеліє називає її вірою Божою. «Майте віру Божу!», – закликає Ісус Своїх учнів. Є любов Бога (Рим. 5:5), що з волі Божої наповнює наші серця; є мир Божий, вищий за будь-яке людське розуміння (Фил. 4:7); є слово Боже, яке виходить з уст Божих (агапе); є досконала

– Божя радість, є віра Божя, що вершить чудеса (Мт. 4:4)... Хто досяг цих речей, той увійшов у духовну зрілість, вступив у вік батьків (1Ів. 2:13).

Гнів Божий (Рим. 1:18); суд Божий (Рим. 2:2); дар Божий (Рим. 6:23); храм Божий (1Кор. 3:16); хліб Божий (Ів. 6:33); народ Божий (1Петр. 2:10); доморядник Божий (Тит. 1:7); чоловік Божий (1Тим. 6:11), – усе, що позначене іменем Божим, має вищий, надлюдський характер.

Говорячи про віру Божу, Ісус не дає учням детального роз'яснення, очевидно, розраховуючи на те, що учні осягнуть її у процесі свого служіння у світі, через нові випробування, у напруженій праці. Лише раз Господь немов рішучим розчерком пера окреслює властивості віри Божої: «Майте віру Божу! Істинно кажу вам: як хто скаже горі цій: «Зрушся і кинься в море» – і не буде мати сумніву у серці своїм, а буде вірити, що так станеться, як сказав, – то буде йому так. Тому кажу вам: все, чого ви не будете просити в молитві, – вірте, що одержите, і буде вам» (Мр. 11:23).

Ісус часто користувався таким літературним прийомом, як гіпербола. Наприклад, Він каже: «Якщо око твоє спокушає тебе, вирви його і відкинь від себе...» (Мт. 18:9). Зрозуміло, що йдеться про шкоду для тіла, а про рішучість дій. Так і в питанні про віру Ісус говорить про величезні, можливо навіть, безмежні можливості віри Божої.

Неодмінною умовою життя праведної людини є плід віри (Рим. 1:17). У книзі Езекіїла бачимо алгоричну картину розвитку віри (Ез. 47:3-5). Тут показано величну ріку життя, що витікає з-під храму: «Пішов той чоловік на схід і, державши в руці шнурок, відміряв тисячу ліктів і перевів мене через воду, води було по кісточки. Відміряв ще тисячу й перевів мене, води було по крижі. І ще відміряв тисячу, та потік уже був такий, що я не міг перейти, бо вода була так високо, що треба було плисти, не можна було перейти потоку» (Ез. 47:3-5).

Коли віра сягає рівня лише «по кісточки» чи навіть «по крижі» (до пояса), то ми, аби отримати бажане, ще змушені шукати сторонньої підтримки з боку служителів та й Самого Ісуса: «Господи! Я вірую, допоможи моєму невірству!» (Мр. 9:24). Але настає час, коли ми вже не потребуємо ні чийсь допомоги, ні земної, матеріальної опори. Ми відриваємося від ґрунту й починаємо пливати, повністю віддавшись на волю Духа Святого. Це те, про що сказано: «Праведний вірою жити буде» (Рим. 1:17). Такі брати й сестри досягнули великого звання синів (дочок) Божих і ведені Духом Святим (Рим. 8:14).

Рух віри

«Бо в Ісусі Христі не має сили ні обрізання, ні не обрізання, але віра, яка діє любов'ю» (Гал. 5:6). Ап. Яків пише, що віра без діл мертва (Як. 2:17). Особливо він виділяє справи благодійності.

Група братів і сестер постійно відвідує важко хворих у лікарні. Що рухає цими віруючими? Милосердя, глибоке співчуття, віра в те, що Господь допоможе недужим, зміцнить їх морально у важкий час, загоїть рани, а когось – і звільнить від залежності. І коли вони бачать, що віра їхня здійснюється, то починають діяти ще з більшим натхненням, «і в ньому відкривається праведність Бога з віри у віру» (Рим. 1:17).

Розквітлий скінепр

(розповідь пастора Валентина Б.)

Якби я свого часу не був у цьому домі, то, мабуть, не зміг би по-справжньому зрозуміти масштаби перемін, що тут відбулися. Років вісім тому ми з братами з нашої церкви відвідували це, як я тоді думав, забуте Богом і людьми місце. Гнійна рана суспільства, що від неї кожний старається відвернутися. Ми приходили, приносили літературу, заглядали в палати. Намагаючись глибоко не вдихати, виконували пару псалмів, служитель промовляв коротку проповідь – щоб не стомлювати лежачих, залишали брошури і йшли з почуттям виконаного перед Богом обов'язку – відвідали будинок перестарілих. Мешканці не квапилися з покаванням, праця наша якось пересохла, і ми зітхнули з полегшенням.

І ось приїжджаю через багато років і не впізнаю ні самого дому, ні того, що в ньому. Цей будинок, що колись невловимо нагадував величезний мург, обріс фруктовим садом, на газонах цвіли троянди, уздовж чистеньких заасфальтованих алеї гуляли, незважаючи на прохолодну вже погоду, охайні дідуся й бабусі. Місцева церква – так, справжня церква з мешканців притулку, зібралася в просторій актовій залі – під ногами виблискував новенький покритий лаком паркет.

Людей прийшло з 30-40, багато сиділо в колясках. Микола, лідер служіння, говорив про єдність, про те, що Бог благословляє народ Божий, і сьогодні ці благословення очевидні: хтось отримав одяг, комусь дали нову коляску, комусь допомогли з продуктами. Бог трудиться серед Свого народу й очікує посиленої праці в ім'я Ісуса Христа від кожного. Ніхто зі слухачів не усміхався скептично, навіть ті, що сиділи в колясках, були зосереджені: так, ми повинні служити один одному якщо не фізично, то словом, якщо не словом, а багато з них і цього позбавлені, то молитвою. І Бог благословить. І Він уже благословляє.

Коли я дізнався, на які кошти звершується вся ця робота, то був здивований ще більше. Ні, не закордонні спонсори й не держава – забезпечував коштами бізнесмен, член місцевої церкви, який і започаткував цю велику справу в будинку перестарілих. Обслуговувочий персонал, вони ж працівники фірми, вони ж брати та сестри у Христі – усі мали вигляд «фірмовий», успішний, «продвинутий», як і годиться представникам бізнесу, що міцно стоїть на ногах.

Загадка для мене полягала в їхніх мотивах. Що їх, необділених, не бідних, не ображених долею, не обмежених у виборі шляхів ні життєвими обставинами, ні здоров'ям, змусило взятися й нести стільки років такий важкий і вельми незручний тягар? Як я не намагався вивідати це, не вийшло. «Ми просто служимо їм...» – сказав Микола з легкою досадою через моє несприйняття, – ми просто їх любимо...

Мені довелося повірити. Визнаю, зробив це не відразу, але з радістю. Тому що віра моя, яка дещо похитнулася в столиці, в її величезних церквах, отримала потужне підкріплення. Самовідданість не вмерла поміж віруючих, християнська любов знаходить собі місце серед братів та сестер у Христі. Є надія, що вона віднайдеться й серед тих, хто наповнює тисячні церкви, хто має і «донорів», і приміщення, і здавалося б, усі умови для великих справ віри, та ледве набирає 10-15 осіб, аби навести лад на території навколо церковного офісу або молитовного будинку. З'явилася надія, що багато хто з них прийме духа жертвності, духа, який не буде за кожний крок благодійності вимагати плати, хто готовий буде без будь-яких матеріальних «мотивів» виносити горшки й прати смердючю білизну, отримуючи як винагороду лише вдячність і любов нещасних.

Втім, прошу пробачення, «нешасних»

я сказав за звичкою. Ніхто не назве сьогодні нещасними тих, хто сидить у цій залі, слухає проповідь і молиться зі слізьми на очах, дякуючи Богові за все, що Він робить. І брат Дмитро, який може говорити лише через «перекладача», і сестра Анна, яка кілька років тому винесла з дому чотири домовини і залишилася на вулиці без даху над головою і без засобів для існування, і брат Денис, якому підкоряється лише голова, але він читає Біблію, перевертаючи спеціально оброблені сторінки носом, і брат Саша, повністю паралізований, який знає Слово не гірше за будь-кого зі служителів. Біблія висить у нього на стіні, і хто проходить мимо, переортає її сторінки. Це й немолода вже пара, брат і сестра у Христі, котрі нещодавно поборалися тут же, і їм дали окрему кімнату. Це й друга пара, що збирається, на радість усієї церкви, справляти своє весілля. Це й багато інших, котрі несуть свою надію тихо, без гучних слів, долаючи, тепер уже з Божою допомогою, круті перевали днів, облаштовуючи собі в трудах і молитвах жадане місце в Царстві, де немає ні страждань, ні хвороб, ні гріха.

Таким чином, мотив служителів мали один: любов. Як виникає така любов – то окрема велика розмова, ми ж будемо говорити лише про те, що бачили на власні очі: любов виросла з діл віри. Жоден зі служителів не сказав: ось я полюбив цих стариків та інвалідів і вирішив їм служити. Ні. Брат Микола розповів: «Я сам був паралізований, але Бог уздоровив мене, і я дав Господеві обітницю, що буду служити цим людям». Інший просто перейнявся співчуттям, раз допоміг, другий, а потім і лишився; третій потрапив у колектив із налагодженим уже служінням, і там йому сподобалося. Любов виникла після того, як у кожного в домі з'явився «свій» Дмитро, «своя» Люда, коли кожний зі служителів відчув, що на нього тут чекають з великим нетерпінням, що він потрібен тут, як ніде інде. І перестали лякати бруд, сморід, недобррозичливі, а інколи й ворожі погляди (сектанти прийшли!) штатного обслуговуючого персоналу. Та, власне, нічого цього давно вже немає. За каліцтвом тіл та неміччю членів відкривалися душі, які жадають ласки, співчуття й допомоги, красиві почуттями й багаті талантами серця.

У ділах благодійності наша віра скидає свою таємничість перед світом, отримує конкретне матеріальне втілення, стає зрозумілою й бажаною для всіх людей.

Надія

З вірою в душі людському тісно сполучається надія. Значення її в духовному житті сильно недооцінене. Про надію у проповідях говорять дуже рідко, а проте Господь ставить її поряд із трьома найважливішими категоріями богомислення: вірою, надією, любов'ю. Ап. Павло називає Господа Богом надії (Рим. 15:13), і в цьому глибокий сенс.

Поширена помилка християн: надію дуже часто приймають за віру. І це не випадково, бо вони дуже близькі. Але різниця є, ап. Павло чітко її визначає: «Надія ж, коли бачить, не є надія, бо коли хто бачить, то чого йому й надіятись?» (Рим. 8:24). Віра бачить здійснення своїх сподівань, надія – ні, але саме віра покликана зміцнювати й утверджувати нашу надію (Рим. 15:13). Віра в те, що Господь любить нас, що Він бачить усі наші дії, знає наміри та навіть думки, що Він небаждужий до наших проблем.

Серед скорбот, що не поминають жодну людину, не виключаючи й християн, є хвороби. Ап. Павло пише: «Ми хвалимося і скорботами, знаючи, що скорботи приносять терпеливість, а терпеливість – досвід, а досвід – надію» (Рим. 5:5). Сьогодні в церквах чимало братів і сестер, котрі не помічають цього та інших таких місць Письма й глибоко переконані, що християнин мусить бути завжди

здоровий, і дуже засмучуються, коли молитви про звільнення від мук плоті залишаються без відповіді.

Звичайно, Бог навмисне не насилає на людей хвороби (Як. 1:13), але якщо таке вже сталося, то сумлінні брати та сестри використовують свій стан для духовного зростання. Тому й каже апостол: «Хвалимося скорботами». Тривалі й різноманітні скорботи (випробування, утиски, пригнічення, страждання, біди) виробляють у нас через терпеливість цінний досвід.

Якось до нашої церкви приїхав відомий пастор, котрий володів даром зіцнення. Перед молитвою він розповідав про свої величезні успіхи на молитовних зібраннях у Латинській Америці, Індонезії, Африці... Тисячі оздоровлених! Після цього попросив усіх, хто почувався недужим, підвестися. Підвелися три чверті зали. Чи не дивно? Адже ми – з Богом, Який любить, а значить, має підтримувати нас у всьому, особливо ж, коли ми хворі. Молитва була сильна й гаряча. І зіцнення були... П'ять чи шість...

Розумію розчарування тих, хто дуже «вірив» у своє уздоровлення й не отримав його. Саме за таких обставин треба згадати про надію. Її теж дає Бог, дає тим, у кого міцний характер у Христі, хто знає, навіщо він блукає по цій землі. Добре було б кожному з нас повісити на стіні гасло: «Все діє на добро тим, хто любить Бога» (Рим. 8:28). Усе нам діє на добро! Усе! Отже, й хвороби нерідко теж, як би гірко не було це приймати.

Який же вихід? «Утішайтесь надією...» (Рим. 12:12), – лагідно витирає нам сльози ап. Павло. Він говорить також про тісний зв'язок надії з любов'ю: «... надія не засормить, бо любов Бога влилася в серця наші Духом Святим» (Рим. 5:5).

Любов Бога – це, перш за все, любов до Самого Бога. Вона постійно зігріває серце досвідченого християнина. Тиха радість не полишає нас ніде, що б ми не робили, де б не були. Вона – як постійне тло нашого життя, як легке рожеве забарвлення всього нашого існування. Ми сердимось – любов Бога вгамовує наш гнів, ми дуже заклопотані – вона звільняє нас від надмірної відповідальності. Сказано: «Бог же надії нехай сповнить вас всякою радістю і миром у вірі, щоб ви силою Святого Духа збагатились надією» (Рим. 15:13).

Велич надії сповнює оптимізмом все людське життя починаючи від того моменту, коли дорослі відкрили її зміст дитині. Навіть світське суспільство при всьому своєму лукавстві оцінює її гідно. «Надія вмирає останньою», – кажуть люди, котрі ще не пізнали Бога. Єдина вона тримає чоловіків та жінок при житті, дає сили підвестися тим, хто впав, втратив найцінніше, а іноді й опинився на межі загибелі.

Саме тому надія глибше занурена в людське ество, вона стійкіша, хоча й виглядає слабшою за віру, вона не піддається впливу великих коливань, має потужніше коріння в душах людей.

Особливої сили вона набирає в житті віруючих. Надія наша вже не в тому, що, як кажуть у світі, усе, що робиться, робиться на краще, вона – в Ісусі. Саме її Він дав нам, аби «ми мали міцну утіху; ми, що знайшли сховище й прибігли вхопитися за надію, яка перед нами, яка для душі наче якір безпечний і міцний, і входить всередину за завісу» (Євр. 6:19).

Кілька тисячоліть євреї берегли в серцях надію на те, що Господь обов'язково поверне їх на обітовану землю, відновить їхню державність. І надія не посоромила народ.

«І ми бажаємо, щоб кожен із вас для повної впевненості в надії... наслідували тих, хто через віру і довготерпіння успадкував обітницю» (Євр. 6:11).

(Далі буде. Поч. у № 3-12 (150-159) за березень – грудень 2017 р., № 1 (160) за січень 2018 р.)

ДЛЯ СЛАВИ ОТЦЯ

Один із чудових способів прославити Небесного Отця – добрі справи (Мт. 5:16). У Посланні до римлян апостол Павло перераховує духовні дари та служіння. Власне, дари – це і є служіння. Бо якщо ти маєш дар пророцтва, то ти і служиш цим даром. «Ми маємо різні дари згідно з даною нам благодаттю: коли пророцтво – то в міру віри; коли служіння – нехай служить; коли учитель – нехай навчає; коли утішитель – утішай; хто роздає – роздавай у простоті; начальник – начальствуй зі старанністю, хто милосердствує, милосердствуй з радістю. Любов хай буде неліце-мірна» (Рим. 12:6-9) Одні служіння спостерігаємо частіше, інші практикуються значно рідше. Неважко знайти у церкві вчителів, не бракує й керівників різного рівня, але роздавача шукати доведеться досить довго. Можливо, дається взнаки менталітет українців, які не дуже охоче відривають від серця копійку, можливо, одвічна наша бідність привчила до надмірної ощадливості. І все ж це чудове служіння існує, є люди, котрі саме в такий спосіб прославляють Господа. Ведемо бесіду з пастором церкви Сергієм К.

Кореспондент: Це служіння, звичайно, дуже шляхетне, але якщо ти хочеш щось дати то, очевидно, повинен щось мати.

Сергій: Наразі працюю директором будівельної фірми. Поки стали на ноги, було дуже важко, але я пройшов добру школу. Цей практичний досвід дуже надобився мені згодом. Ми бралися за все: будували котеджі, ремонтували квартири. Потім взяли за складніші завдання. Недавно зробили цілу систему клінік для однієї великої офтальмологічної фірми. Це не просто стіни та підлога, це досить складні об'єкти. Ну і якість: усе має бути не лише надійне, але й по-європейськи красиво. Ось такі роботи створили нам авторитет серед замовників, і це дає наслідки.

– Коли даєш зі своєї зарплати, тут ні з ким, окрім дружини, звичайно, особливо радитися немає потреби, але якщо ти хочеш узяти з фондів фірми, потрібна згода принаймні керівників фірми.

– На початку я був заступником директора. Взагалі, мав бути директором, але не захотів. В'ячеслав, як другий кандидат на цю посаду, великим практичним досвідом не володів, він прийшов від науки, тому все практично лежало на мені, у тому числі й фінансові питання. На початку треба було переконати директора, що благодійність – то не викидання грошей на вітер. Якщо ми будемо давати в ім'я Ісуса, то Він примножить наші можливості, і все повернеться з надлишком. Поступово наш бос переконався в цьому, і особливого спротиву з його боку, коли виникала необхідність виділити гроші на благодійність, не було.

– Коли з'явилася бажання послужити церкві? Чому ви обрали саме таке служіння?

– Будучи християнином і маючи досить активну вдачу, я не міг залишатися простим недільним «прихожанином», мені потрібна була велика мета. Почав шукати своє місце у Христі, у церкві. Завоювати якісь керівні місця не хотів. Мав деякі служіння: виконував обов'язки адміністратора у недільній школі, потім закінчив курси вчителів недільних

школ, викладав, співав у хорі... Словом, пробував усе. Якось пастор каже: «Бери домашню групу». Я відмовився і втратив спокій. Насмілюся просити в Бога знамення: «Якщо сьогодні бодай одна душа покається з нашого району (а це досить далеко від місця зібрання), то я дам згоду на пропозицію пастора». І ось лунає заклик на покаєння, і виходять троє людей з району, де я живу. І я здався.

Почав знайомитися з людьми – усе непересічні особистості: якийсь горлопан, котрий вважав себе великим мудрецем, з ним його коханка і ще кілька подібних фігур. І коли я почав ставити якісь рамки, вони взяли за показувати свої гострі зуби і кусати.

Господь на початку цього служіння випробував мене. Я поїхав з сім'єю на море, повертаюся, а на групі мені кажуть: «Брате, ви тут зайві, ми вирішили рухатися далі без вас». Мовляв, церква ваша консервативна, відстала, і ви такий самий. «Ми походили по церквах, відвідали служіння Сандея, там все горить, і в нас усе буде горіти». Я кажу: «Гаразд, а бути присутнім, як рядовий віруючий, молитися з вами мені можна?». Неохоче погодилися. Я приходив, сидів мовчки, і незабаром Бог усе розставив на місця, і я взявся за виконання своїх обов'язків.

Далі Бог почав проводити мене через різні складні обставини, вчити вірі на практиці. Дзвонять: Сергію, у тебе там на Теремках є жінка, ось адреса, піди. Приходжу – там лежить бабуся, помаленьку гние від раку. Я – заступник директора, у мене море справ, чимало проблем у сім'ї, навіщо мені ще ця бабуся? Але, як кажуть, взявся за гуж... Ходжу, допомагаю, розповідаю їй про Христа. Бабуся кається, глибоко і щиро.

Потім заявляються її діти, починають ділити майно. На кухні крики, лайка, б'ються тарілки... Досі ніяких дітей не було. Ми приходили з групою, сусідка заглядала, приносила їсти. Мати ще жива, а вони вже ділять спадщину. Побилися й побили, а стара лежить. Ми молилися, їй легше. Коли бабуся померла, приходжу – двері відчиняють діти: «Усе, ваша місія закінчилася». «Чому ж не покликати, не сказали?». – «А навіщо? У нас все

готове... Ви вільні».

Через деякий час знову з церкви просять: піди, там хвора. Іду. Її діти слухали, але не сприймали. Ходив, приносив, молилися. Жінка покалася і померла. Я робив, що треба, і весь час думав: навіщо мені це все?

Потім були ще хворі, а це бруд, сморід... Була ще одна бабуся. Жила зі своїм онуком, дочка пилячила десь. Внук теж не міг дочекатися, поки баби не стане. У хаті безлад, усе заросло брудом, бабуся ледь пересувається, там перекинула, там розлила. Внук безпутний, їздив по електричках, щось крав, йому було вигідно, що ми прийдемо, поприбираємо, принесемо якісь продукти, перестелимо постіль. А він бананчик після бабусі доїсть і десь завіється. Я з ним бесідував, та марно. Одного разу він побив стару, і я відвіз її в лікарню. З лікарні її перевезли в госпіс, і там вона померла. Я навідував її в госпісі. Такого жаху ще не бачив... Коли відвідаєш таке місце, то по-іншому починаєш дивитися на життя. Там, де ти живеш, приємно пахне, скрізь достаток, а тут можна з іншого боку подивитися на людське буття і по-справжньому зрозуміти значення слів: «Серце мудрого у домі смутку» (Пр. 7:4). Тут слюзи, біль, безвихідь і просто жах, і люди відходять, не пізнавши милосердя Ісуса.

– Природно після всього цього сказати собі: більше ноги моєї там не буде. Хіба бракувало у церкві якихось інших важливих занять?

– Я багато що тоді переосмислив... Тепер розумію, що вибір був моїм лише незначною мірою. Гадаю, Господь готував мене до цієї праці ще з дитинства. Я переріхав майже всю сільську бібліотеку, і в 7-му класі мене відзначили значком: «Найкращий читач бібліотеки». Я ходив такий гордий... Виховувався, так би мовити, на прикладі позитивних образів літератури. Сам пробував писати. Пам'ятаю, надсилає замітки в районну газету «Шевченків край»: там собаку переїхали, там кішку вигнали з дому, там поламали дерева, там хліб повикидали. Ніхто цього не помічав, а мені було шкода.

Вступив у технікум, потім армія, інститут. Був майстром у будзагоні в Надимі за Полярним колом. Якось так виходило, що весь час мусив працювати з людьми, але це не приносило мені задоволення. Поступово вирішив, що з людьми не буду працювати. Піду в науку: буду писати статті. Склав план на ціле життя: займатися спортом, не пити, не курити, вести здоровий спосіб життя і дожити до ста років. Хотілося пройти свій шлях так, щоб ні від кого не залежати. Вступив в аспірантуру й почав готувати дисертацію.

– Як рухалися справи з благодійністю?

– Місць, де вкрай необхідне милосердя, безліч. Розкажу про одну свою землячку. Тоня пересувається на колясці. Гарна дівчина, розумна, але вся полама-на. Зробили їй операцію – збирали гроші всім селом, кілька тисяч доларів, але операція не вдалася. Якось помилка лікарів.

Її біда – це взагалі окрема історія. Батько в неї – чаклун у третьому поколінні. Вона закінчила в Москві Сільськогосподарську

академію з червоним дипломом, отримала ще кілька сертифікатів про освоєння робітничих професій – у селі згодяться. Приїхала додому, мама щаслива, цілує, обіймає, а батька як заціпило. Виводить її надвір і каже: «Вилазь на дерево, будеш горіхи трусити». – «Тату, та хіба зараз для цього час, які горіхи!»... – «Я сказав, вилазь!». Вона в якомусь ступорі лізе на той горіх, стала на гілляці, дивиться на батька, батько – на неї, і раптом – мах! І полетіла вниз. Отямилася в лікарні. Перелом хребта. Лежить на ліжку, біля ліжка стоїть на колінах батько і каже: «Щоб ти ніколи не встала!».

Я коли про все це дізнався, зайшов до лікарні. Ми поговорили про її стан, про милість Божу. Я став заходити, і вони з матір'ю покаюся. А батько пішов з дому, його привернула ще сильніша за нього чаклунка. Закінчилося тим, що він помер від раку. Перед тим приходив до дочки – вона йому простила, але він не покався. Просив Тоню: «Помолися за мене, мені стає легше». Тобто розумів, що одержимий, але порвати з дияволом не зміг. А може, й не хотів.

Тонина мати, Шура, коли виходила заміж, була жагучою брюнеткою, стрункою, вродливою. А він – такий миршавий, метр шістдесят зросту, чоловічок... Якось вони десь зустрілися з Шурою, він шалю з неї зірвав і сказав: «Будеш моя!». Ну, вона його прогнала, а через тиждень заходять свати і цей же позаду. Батько Шури засміявся: «Комедія... Синку, що ти тут скачеш, яке сватання... Щоб моя Шура та пішла за тебе?». А Шура стоїть, дивиться на те все й каже, ледь ворухачи губами: «А я піду за нього...». Приворожив. Стали жити. І як тільки він не збувався...

«Значак який випадок, – розповідала далі Шура. – Свекруха поїхала на базар, я сама в домі. Ну, їсти наварити, придбати – щоб усе блищало, свекруха раділа: яка-то в неї добра невістка. Хотіла ще на горищі трохи поскладати, дивлюся – якась скриня. У скрині – жаба-ччі лапки засушені... Згребла все надвір. Сірником чирк – а вона не горить, накидала зверху якихось газет, сміття – не займається. Я гасом – гас згорів, а йому хоч би що. Ледве то попалапила.

І тут приїжджає свекруха і одразу – на горище. А звідти таке волення несамо-мовите, що я мало не зомліла. Це був нелюдський крик. Вона звідти злетіла, мене за коси... І з того часу моє життя шкереберть. Побите все тіло, порушений хребет, ноги порозпухали... І ще – з дочкою таке...»

На сьогодні Тоня вже понад 20 років у колясці, закінчила заочно біблійний коледж, у них там є церква. Моляться конкретно. Вона брала 40-денні пости, тітка Шура – кілька 20-денних. Словом, родина пройшла дуже нелегкий шлях. Найважче, коли вона дзвонить і починає плакати: «Сергію, я більше не можу...» Я почав молитися: «Господи, відкрий фінансове джерело для Тоні та Шури». З ними ще там племінниця, утрюють вони живуть.

Був момент, допомагала їм одна багата дама з православних, чоловік у неї мільйонер, всього вдосталь. Приїхала, подивилася: «Я вам і те і те зроблю, але

щоб ви повернулися до віри батьків». Тоня відмовилася. Ця каже: «Тоді нехай тобі допомагають твої брати та сестри». Я тоді не міг нічим підтримати і просто став просити за них Господа. І Він вийшов назустріч! Ми отримали гроші за роботу, і я послав. І звідти дзвонять, дякують, і кажуть: це відповідь на наші молитви, бо в нас – нуль. Елементарно сиділи голодні.

Господь про них турбується... У то-тоці того Божого джерела провели їм газ, викопали у дворі криницю, насосом вода подається до хати, є котел, бойлер, туалет, ванна, навколо хати все зроблене... Бог благословляє їх потроху через нашу фірму.

– Від багатьох служителів я чув, що Господь їх з дитинства готував до певної духовної праці. Прослідкувалося якась глибока спадковість.

– Так, я теж можу дещо пригадати. Моя бабуся Фрося не дожила року до ста. Світлий розум, чудова пам'ять. Коли вік її доходив кінця, я став їй казати про Бога. Вона приймала по-православному. Свого часу її бабуся колись сказала їй, що Бог є і все бачить. І вона старалася жити так, щоб не гнівить Його. Не обманувати, допомагати людям, нікого не проклинати, прощати – отакі найпростіші речі. Я їй кажу: «Того замало. Треба покаятися у гріхах і доручити свою душу Ісусу». Вона каже: «Синку, нема питань...» Ми помолілися.

Потім розпитую її за життя. Вона все пам'ятає. Розказує, що чоловік її, мій дід, був на фронті, а вона з трьома дітьми – троє дівчаток – і ще при них дід з бабою старі. Хату розбомбили, вони викопали землянку. Майно все пропало, з господарства – тільки коза. І бабуся з тої кози умудрялася ще молока давати сусідським дітям.

Ось, можливо, один із секретів довголіття: добре, відкрите до людей серце. Казала: «Я ніколи нікого не судила, всіх любила, всім намагалася щось дати, і в нас завжди було». І ось моя мама так само. Її сестри, було, сварять: «Маріє, ти дурна. Ти все роздаєш». А вона: «То ви немудрі. Бо чим більше я роздаю, тим більше в мене є». Вона мала відкритий розум, знала підсвідомо, що Богіві приємне.

Щось таке і мені передалося певною мірою. Коли ми організували фірму, мій колишній начальник дивився, як я працюю з людьми, а тоді каже: «Слухай, що ж ти все роздаєш та роздаєш... Краще я буду розпоряджатися грішми...». У нього були деякі підстави хвилюватися, бо інколи наші невірні підлеглі мене підводили на довірливості. Якось прибігає один з водіїв: «Дайте гроші нам раніше (якусь там премію вони мали отримати чи що), бо сьогодні у нас свято – день водія!». Думаю, як же я пропустив таку подію! Відраховував їм певну суму, побигли. А потім один з цих хлопців мені сказав: «Вибачте, ми вас трішки обманули, день водія у нас кожної п'ятниці...»

Мій бос був невірний, але, як я розумію тепер, він при нас освячувався. Нас поважав за чесність, за сумлінне ставлення до обов'язків, за доброзичливий характер.

(Закінчення в наступному номері).

СЛУЖІННЯ ДЛЯ ЧОЛОВІКІВ: ТРИ ОСНОВНІ ПЕРЕВАГИ ВІДВЕРТОСТІ В СТОСУНКАХ

Служіння All Pro Dad (для батьків, котрі бажать бути героями для своїх дітей і сімей) у статті на Charisma News розповіло про те, що може врятувати шлюб.

«У всіх є секрети. Скоєні вчинки, наші думки... Покажіть мені шафу без скелета в ній, і я покажу вам шафу брехуна», – так почав автор свою статтю. Він зазначив, що чоловікам не варто відкриватися перед усім світом, а ось перед дружиною – потрібно.

Так, розмова буде не з легких. Але ця розмова

може врятувати шлюб, бо секрети і недовомки призводять лише до руйнування взаємин.

Автор статті вказав три основні переваги відвертості в подружніх стосунках.

Серце і розум наповнюються миром.

Іноді чоловіки приховують від жінок правду, щоб зайвий раз не піддавати їх непотрібному болю. Але такий підхід лише створює стіну в стосунках.

Дружина може не знати, що відбувається насправді, але вона обов'язково відчує, що щось коїться, побачить відсутність інтересу до себе, почне переживати. І чим довше це триватиме, тим більше проблем виникне в цій сім'ї.

Відкриття правди і зізнання здатні принести мир у серце і розум. Але перш ніж говорити з дружиною, шукайте поради у Господа, обдумайте, як ця розмова вплине на вашу дружину, які наслідки можливі. Розкажіть дружині про все і дайте Божій благодаті час, щоб принести у відносини зцілення.

Поліпшення здоров'я.

Якщо в чоловіка є секрети, він носить зайвий тягар, а це означає зайвий стрес, що, у свою чергу, впливає на фізичне здоров'я. Сповідь допомагає звільнитися від гніту і сприяє одужанню.

Чоловіки часто намагаються приховувати фінансові проблеми, труднощі на роботі, вважаючи,

що так вони захищають своїх близьких. Але ви не можете захистити їх, просто ізолюючи. Розкажіть своїй дружині, що відбувається, і вам стане легше, ваше здоров'я поліпшиться.

Зміцнення шлюбних стосунків.

Пам'ятаєте свою обіцянку в день весілля? «У горі і радості, в здоров'ї і недугу, у багатстві і бідності...» Дружина не може допомогти чоловікові, якщо не знає, що відбувається. Вона не може виконати свій обов'язок, свою обіцянку, якщо не має інформації. Секретам немає місця у стосунках подружньої пари.

invictory.com.

ТЕРПЕЛИВІСТЬ

Що таке терпеливість? Чому Христос говорить: «Терпеливістю вашою душі свої ви здобудете» (Лк. 21:19). Адже ми добре знаємо, що спасіння приходить через благодать, через віру. Тоді причому тут терпеливість? Передусім терпеливість – це здатність спокійно, без нарікання і мучно переносити будь-які страждання. Це одне значення терпеливості – непохитне прагнення досягти будь-якої мети. Наступна історія допоможе нам це зрозуміти.

Один чоловік прожив зі своєю дружиною у шлюбі 60 років. Усяке бувало в житті, але вони разом постаріли, і ось дружина лежить на смертному одрі. Старенький плаче біля неї, а вона говорить: «Принеси мені шкатулку, яку подарувала мені бабуся».

У цю шкатулку чоловік не мав права заглядати, тому не знав, що дружина зберігає там усе життя. І ось він приносить шкатулку, щоб хоч перед смертю дізнатися про її таємницю.

У шкатулці лежали дві плетені шкарпетки, спиці і 25 тисяч доларів. Чоловік здивувався, а старенька почала розповідати:

– Коли ми одружилися, бабуся подарувала мені цю шкатулку. У ній були спиці. Бабуся сказала, щоб кожного разу, коли я втрачу терпіння і розсерджуся на тебе,

я йшла в іншу кімнату, брала спиці і в'язала шкарпетки.

Старий подумав, що за все життя вона лише двічі сердилася на нього так, що втрачала терпіння. Ну, але звідки ж там 25 тисяч доларів?

– О, любий, я заробила ці гроші, продаючи шкарпетки...

Яка ціна вашої терпеливості? Якби ми могли конвертувати терпеливість у гроші, то, напевно, всі були би мільйонерами!

Апостол Яків говорить: «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробовування (спокосу), знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконалі та бездоганні були, і недостачі ні в чому не мали» (Як. 1:2-4).

Але якщо ми просимо Бога в молитві «Отче наш», щоб Він зберіг нас від спокуси (випробування), то чому Яків говорить, щоб ми раділи?

Апостол веде мову про випробування, які посилає нам Бог. Тобто коли ми стикаємося з духовними чи тілесними труднощами, слід радіти, адже, в кінцевому підсумку, це приведе до терпеливості, яка, у свою чергу, зробить нас досконалими.

Таке ось просте рішення для досягнення досконалості, але як важко воно дається. Прийміть рішення: протягом дня не дратуватися, не сердитися і не обурюватися – і ви переконаєтеся у складності досягнення терпеливості.

Але ось що говорить апостол Павло: «... хвалимося в утисках, знаючи, що утиски приносять терпеливість, а терпеливість – досвід, а досвід – надію, а надія не засоромить...» (Рим. 5:3-5).

Слово «хвалимося» правильніше було б перекласти «радіємо». Іншими словами, Павло радіє тому, що є утиски, адже вони приносять терпеливість, а терпеливість – досвід, який породжує надію на Бога. Той, хто надіється, ніколи не буде засоромлений.

Від терпеливості до надії

То в чому ж суть цього ланцюжка, який починається терпеливістю, а закінчується надією? Відразу слід усвідомити важливу істину: терпеливості без смутку не буває. Смуток – це всяка неприємна,

некомфортна для нас ситуація. Коли в нас все добре – нам нічого терпіти. Але варто почути погане слово на свою адресу, як одразу ж хочеться відповісти. А терпеливість повинна стерпіти будь-який негатив.

Кожен з нас може навести чимало прикладів терпіння у своєму житті. Це можуть бути напружені відносини з начальником, або стосунки з дружиною, отруйна риса характеру котрої не дає вам спокійно жити. Це може бути якась недуга тощо.

І саме смуток і терпеливість – дві основні складові, завдяки яким ми досягаємо Надії з великої літери. А досвід – це природний наслідок постійної терпеливості.

Отже, Яків говорить, що терпеливість має досконалу дію, щоб ми були досконалими у всій повноті, а Павло каже, що радіє утискам, бо вони розвивають в ньому терпеливість. Святі закликають нас радіти випробуванням чи труднощам, адже за правильного підходу це дасть добрі плоди.

Згадую свого друга, який закінчив військове училище і планував зробити військову кар'єру. Однак коли увірвався в Бога, вирішив змінити свою діяльність. І влаштувався на одне підприємство. Молодий, фізично розвинутий, урівноважений, з почуттям гідності й мужності, він влився в новий колектив. Однак начальник, дізнавшись, що цей колишній військовий – віруючий, оразу ж не злюбив його. І почав користуватися своїм становищем, щоб принижувати віруючого. Можна уявити, що витерпів колишній військовий зі своїми поняттями про честь і гідність. Однак він терпів. Не тиждень і не місяць – близько трьох років тривали щоденні образи, тонкі знущання і всякі приниження. Доходило вже до рукоприкладства! І коли цей брат вже більше не міг терпіти, він помолився страшною молитвою. Тепер він вважає це помилкою, але тоді він так звернувся до Бога: «Я вже не маю більше сили це терпіти, і якщо Ти його не зупиниш, я сам його зупиню!».

У народі кажуть, що треба боятися гніву терпеливої людини. І це справді так. Наступного дня приходить цей брат на роботу і бачить начальника, що йде йому назустріч. І о диво – уперше

за весь час подає йому руку, вітається і ввічливо запитує, чи не піде він в роботу зі всім колективом на футбол, бо хтось там захворів і є одне вільне місце. Це було наскільки неймовірно, настільки й очікувано – Бог втрутився в справу! Відтоді їхні стосунки налагодилися. Але чого це коштувало – кількох років регулярних принижень і образ!

Сівба і жнива

Написано: «Тож не відкидайте відваги своєї, бо має велику нагороду вона. Бо вам терпеливість потрібна, щоб Божу волю вчинити й прийняти обітницю» (Євр. 10:35-36).

Чому для того, щоб отримати обіцяне від Бога, треба мати терпеливість? Чи не досить просто виконати волю Божу? Однак апостол наполягає на тому, що між виконанням волі Божої і одержанням обітничі їснує проміжок, який називається терпеливістю! Отже, ти можеш зробити все, чого від тебе вимагає Господь Бог, але не дочекаєшся обіцяного, тому що не вистачало терпеливості.

Як діє хлібороб? Він готує ґрунт, засіває його добрим зерном, але не очікує відразу плодів. Він знає, що потрібна терпеливість, щоб, зробивши все необхідне, одержати свого часу плід.

От тільки хлібороб знає приблизний час свого очікування, а ми – не знаємо. Аврам терпів 25 років, перш ніж одержав довгоочікуваного спадкоємця. Йосип, будучи проданий в рабство, 13 років жив з думкою, що так і залишиться рабом, поки не став намісником фараона.

А Давид? Згадаймо лише одну історію з його життя: «І взяв Саул три тисячі війська, вибраних з усього Ізраїля, і пішов шукати Давида та людей його на поверхні газельських скель. І прийшов він до кошар на отари при дорозі, а там печера. І Саул увійшов туди для потреби, а по бокках печери сиділи Давид та люди його. І сказали люди Давида до нього: «Оце той день, що Господь говорив до тебе: Ось Я даю ворога твого в твою руку, і ти зробиш йому, як буде добре в твоїх очах». А Давид устав і тихо відтяв полу Саулового плаща. І сталося потім, і серце Давидове все докоряло йому, що він відтяв полу

Саулового плаща. І сказав він до своїх людей: «Борони мене, Господи, щоб зробити ту річ моєму панові, Господньому помазанцеві, щоб простягнути руку свою на нього, бо він – помазанець Господній!». І Давид стримав цими словами людей своїх і не дав їм повстати на Саула. А Саул устав із печери і пішов дорогою» (1 Сам. 24:3-8).

Ось вона – справедливість: Саул випадково заходить в печеру, де був Давид. Чи це випадковість? Чи це не Божий промисел, щоб перевірити чоловіка, який був йому до серця? Що зробиш ти, Давиде, коли ворог піде у твої руки сам? Чи не захочеш прискорити своє царювання на престолі Ізраїлю? Адже Самуїл давно помазав тебе на царя. Та й люди кажуть, що це той день, про який говорив тобі Бог...

Однак муж Божий знаходить в собі сили сказати: «Борони мене, Господи, щоб зробити ту річ моєму панові...» Я буду терпіти доти, поки цього захоче Бог, але волею Його не знехтую.

Отже, і в Давида між виконанням волі Всевисьного і безпосереднім одержанням обітничі пролягли довгі роки очікування.

Чи терплячі ми, коли нам хтось набридає? Чи готові страждати довгі роки, не знаючи, чи досягнемо того, до чого прагнемо? І як важливо пам'ятати слова Павла: «Досягла вас спроба не інша, тільки людська; але вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її» (1 Кор. 10:13).

Без терпіння нема спасіння

Ми часто робимо щось і відразу хочемо отримати результат. Чи не подібна така людина до сіяча, який увечері посіяв зерно, а вранці викопав посіяне, щоб побачити, чи воно проросло...

Одна жінка розповідала, що вирішила терпіти чоловіка і змиритися з усіма його недоліками. Терпіла аж дві години, а далі не змогла стеріти і влаштувала скандал.

Навміємося з радістю сприймати будь-які неприємності життя: чи це хвороба, чи втрата роботи, чи проблема в стосунках – усе це здатне допомогти нам розвинути справжню, християнську терпеливість. «Терпеливістю вашою душі свої ви здобудете» (Лк. 21:19).

Денис Подорожний.

ІСТОРІЯ МАЛЕНЬКОЇ ДІВЧИНКИ, ЩО ЗБИРАЛА СТАДІОНИ ДЛЯ ІСУСА!

На початку XX століття десятки дітей (особливо дівчатка) займалися благовістям, збираючи натовпи людей. Цей феномен зазвичай пов'язують з рясним злиттям Святого Духа в 1906 році. Цікаво, що в 20-30 роках минулого століття ці маленькі проповідниці інтенсивно подорожували Америкою, орендували найбільші споруди того часу і приводили до Бога тисячі людей. Найбільш знаною маленькою проповідницею тоді була дівчинка на ім'я Алдін Амлі.

Вона народилася в 1912 році в сім'ї фермера і своє дитинство провела на фермі в містечку Фресно, штат Каліфорнія. У 1921 році, у віці дев'яти років, Алдін з батьками відвідала крусеїд Еммі Сімпл Макферсон і пережила незвичайну зустріч з Богом. Одного з вечорів Еммі проповідувала на тему «Давид і Голіат», і маленька дівчинка вийшла на платформу й заявила: я хочу бути, як Давид, щоб битися з Голіатом! Під час цих служб Алдін пережила сильну Божу присутність, одержала хрещення Святим Духом, а також побачила видіння, в якому Ісус закликав її на служіння. З тих пір все перевернулося в її житті.

Повернувшись до своєї рідної церкви, десятирічна Алдін засвідчила, як вона відчувала присутність Бога на служінні Еммі Макферсон. На загальне здивування

дорослих, вона розповідала про Бога не як дитина, а як запальний, дорослий проповідник. Люди були вражені. Під час її свідчення багато невіруючих зі слезами на очах навернулися до Бога.

Після цього Алдін два роки їздила зі своїми батьками Каліфорнією і свідчила в церквах про Божу

присутність. Якось на одне з таких служб завітали два місіонери, які запросили її свідчити в місцевій церкві міста Сангер, штат Каліфорнія. З цього все й почалося. Першого ж вечора, коли Алдін виступала на недільному служінні, помазання зійшло з такою силою, що все зібрання прийшло в рух. Її попросили залишитися там і продовжувати проводити зібрання, що вона й зробила. У результаті цих служб пробудження накрило все це маленьке містечко – практично все населення на вернулося до Бога!

В одну мить 11-літня Алдін стала знаменитою, про неї почали писати газети, до неї посипалися сотні запрошень з різних церков і організацій. Побачивши в цьому велику можливість, батьки дівчинки створили місію і почали інтенсивно мандрувати країною, проводячи великі служіння, де Алдін була головним спікером.

За словами очевидців, присутність Божя на служіннях, які проводила Алдін, була просто неймовірною. Люди тряслися, падали на підлогу, а найголовніше – кожного разу сотні, а то й тисячі людей приймали Ісуса Христа. На сцені, її голос набував зовсім іншого звучання, і вона з великою владою проповідувала про Бога.

Три речі супроводжували її служіння. Перше: коли вона покладала руки на людей, вони одержували хрещення Святим Духом. Друге: коли вона помазувала хворих елеєм, люди миттєво зцілювалися. Третє: після заклику до покаяння натовпи грішників рвалися наперед, щоб примиритися з Богом. Дуже часто після її крусеїдів організовували нові церкви.

З кожним роком Алдін все частіше й частіше

подорожувала Америкою, збираючи натовпи людей в церквах, наметах і навіть на стадіонах. З часом вона почала проводити спільні служіння з провідними проповідниками того періоду. Наприклад, знаменитий британський євангеліст Сміт Вігльсворт дуже часто ділив з нею платформу. У 1925 році, відвідавши місто Саванна в штаті Джорджія, після кількох служб дівчинка залишила після себе дві церкви, які дуже швидко зростали. У віці 12 років Алдін почала випускати свій власний щомісячний журнал «Троянда Сарона», в якому друкувалися її проповіді, розклади крусеїдів і свідчення людей, що зустрічалися з Богом на її служіннях.

Але найбільш відома подія сталася в жовтні 1925 року. 13-літня Алдін і її команда (яка на той час складалася з 12 осіб, включаючи її батьків) вирішила орендувати для євангелізації найбільшу крыту споруду в Америці – Madison Square Garden в Мангеттені. Протягом кількох днів 14-тисячна арена була переповнена людьми, тисячі відвідалися на покаяння. Відомий американський журнал Time Magazine присвятив цій події цілу сторінку свого видання!

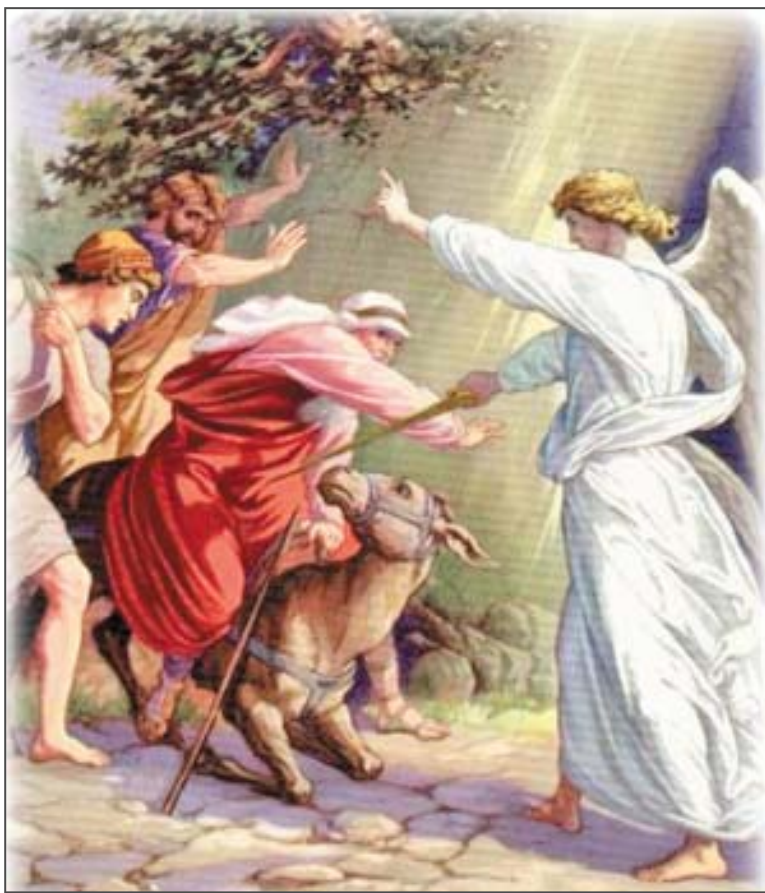
Протягом наступних 15 років Бог потужно вживав Алдін, щоб привести до Себе тисячі людей. Але, на жаль, ця історія закінчилася нещасливо. У 1936 році, у віці 26 років, після багаторічного інтенсивного служіння (наприкінці вона проповідувала по шість днів на тиждень в районі Чикаго) Алдін пережила великий стрес і відійшла від служіння...

Ця історія нагадує нам, що Бог може вживати кого лише захоче, навіть дітей: «З уст дітей й немовлят учинив Ти хвалу ради Своїх ворогів, щоб знищити противника й месника» (Пс. 8:3).

ПОМИЛКА ВАЛААМА

На перший погляд, виглядає, що історія Валаама, записана в 4М. 22-25, не стосується сучасних християн. Однак автори Нового Заповіту посилаються на Валаама в трьох різних віршах і завжди з ноткою застереження. Тому зрозуміло, що ця історія містить важливі уроки для християн. Валаам – дивна та інтригуюча особа: комбінація надприродних духовних дарів і розбещеного характеру стала глухим кутом. На жаль, усе частіше можна бачити в сучасній церкві служіння з подібним поєднанням духовних дарів і мерзенного характеру.

Історія Валаама починається з опису того, що ізраїльтяни розташувалися табором в кінці їх дороги на межі Хаанау. Їх присутність викликала страх у Балака, моавського царя, чия територія межувала з табором ізраїльтян. Очевидно, він дивився на ізраїльтян як на загрозу своєму царству, хоча вони нічого не зробили, щоб виправдати його страхи.

Відчуваючи, що він не здатний впоратися з ізраїльтянами в битві, Балак вирішив використати проти них духовну зброю. Він послав старших з подарунками в руках до Валаама, щоб той прийшов

і прокляв Ізраїль. Як ворожити (знахарі чарівники), Валаам мав репутацію людини, що проклинає і благословляє з потужним ефектом на добро і зло.

Валаам прийшов з Петора в Месопотамії. Він не був ізраїльтянином. І все ж він мав пряме, особисте пізнання Єдиного Правдивого Бога. Коли Балак попросив його проклясти Ізраїль, Валаам відповів: «... я не зможу переступити наказу Господа, Бога мого» (4М. 22:18). Форма слова «Господь» – загальноприйнятий переклад священного Імені Бога, що перекладається як «Ягве». Валаам знав

Святе Ім'я Бога і називав Його «мій Бог».

Коли посли прибули, Бог сказав Валааму не ходити і не проклинати Ізраїль (4М. 22:12). Балак у відповідь послав ще більш високопоставлених вельмож з обіцянкою ще більшої нагороди. Цього разу Господь дав Валаамові дозвіл, але за умови: «Якщо ці люди прийшли покликати тебе...» (4М. 22:20). Не написано, що ті люди знову прийшли кликати Валаама. Та все ж він пішов і своїм непослухом наклав на себе гнів Господа, Котрий поставив йому на дорозі перешкоду і ледь не вбив його. У підсумку, однак, Господь дозволив йому йти, але знову поставив умову: «Іди з тими людьми, і те слово, що скажу тобі, – його тільки будеш говорити» (4М. 22:35).

Балак привітав Валаама і найретельнішим чином приготував усе, щоб той прокляв Ізраїль. Але кожного разу результат виявлявся протилежним. Більше того, Валаам проголосив чотири пророцтва, які належать до числа найкрасивіших і найпотужніших об'явлень в Писанні про Божу незмінну посвяту благословляти Ізраїль. Коли Бог завадив його спробам проклясти Ізраїль, Валаам запропонував іншу стратегію (4М. 31:16). Якщо моавські жінки зможуть спокусити ізраїльтян, щоб ті впали в ідолопоклонство і блуд, то зовсім не обов'язково проклинати їх. Бог Сам буде судити їх. Другий план Валаама вдавсь, і 24 000 ізраїльтян загинули в результаті Божого суду (4М. 25:1-9).

У всьому цьому Валаам показав надзвичайну суперечливість. Не один раз йому було прямо заборонено проклинати Ізраїль. Надприродним об'явленням він чотири рази підтвердив Божий незмінний намір благословляти Ізраїль і судити його ворогів. Але він вперто продовжував співпрацювати з Балаком, ворогом Ізраїлю. І цілком очевидно, що він повинен був загинути від тих же судів, що й інші вороги, переможені Ізраїлем, разом з царями мідянськими (4М. 31:8).

І тут варто запитати себе: який мотив міг бути таким сильним, що змусив Валаама діяти всупереч об'явленню, яке він одержав від Бога, що в підсумку спричинило його загибель? На це запитання дали чітку і характерну відповідь автори Нового Заповіту.

Говорячи про неправдивих вчителів у церкві, апостол Петро сказав: «Вони покинули просту дорогу та й заблудили, і пішли слідом за Валаамом Беоровим, що полюбив нагороду несправедливості» (2Петр. 2:15).

Апостол Юда також говорить про неправдивих вчителів: «Горе їм, бо пішли вони дорогою Каїновою і попали в обману Валаамової заплати...» (Юд. 11).

Відповідь ясна. Валаам був спокушений любов'ю до грошей на свою погибель. Через це він готовий був торгувати своїми чудовими духовними дарами. Можливо, йому лестила також увага від царя Балака і його вельмож. Любов до грошей тісно асоціюється з бажанням слова і влади. Усі ці огидні пристрасті вистають з того ж самого ґрунту – гордості.

Уроки Валаама

Є три важливі уроки, які можна взяти для себе з історії Валаама.

Перший урок. Всемогутній Господь вирішив зробити євреїв Своїм народом назавжди. І нема ніякої сили у всесвіті, здатної анулювати цю посвяту. Євреї багато разів були невірні Богові, і Він суворо судив їх за це, але їх невірність ніколи не зможе відмінити Божу вірність.

Важливо бачити, що ініціатива тут походить від Бога, а не від людини. Євреї не вибирали Бога, це Бог вибрав євреїв.

Пророцтво Валаама відкриває вирішальний фактор в долі людей і народів: «Хто благословляє тебе – той благословенний, а хто проклинає тебе – той проклятий!» (4М. 24:9). Окремі люди і народи подібним чином визначають свою долю, часто навіть не підозрюючи про це, своїм ставленням до євреїв. Ті, хто благословляє, – благословенні, ті, хто проклинає, – прокляті.

Другий урок. Одна з найсильніших і найбільш успішна зброя сатани проти нас – любов до грошей. Служіння, супроводжуване потужними надприродними ознаками, особливо чудесами зцілення, може стати засобом зароблення грошей.

Гроші самі по собі не є злом. Бути багатим – не обов'язково гріх. За природою гроші нейтральні. Вони можуть бути використані і на добро, і на зло. Але коли ми починаємо любити гроші, ми потрапляємо в сатанинську пастку.

Про це попереджає апостол Павло: «А ті, хто хоче багатіти, упадають у спокуси та в сітку, та в численні нерозумні й шкідливі пожадливі, що втручають людей на загладу й загибелі. Бо корень усього лихого – то грошоловство, якому піддавшись, дехто відбилась від віри й покляли на себе великі страждання» (1Тим. 6:9-10).

Колись я часто вчив про Божий план процвітання для віруючих, які посвячені

цілям Його Царства. Сьогодні я дуже шкодую, що вчив про це, не зрівноважуючи свого вчення попередженням Павла. У своїй уяві я малював картину віруючих, які поступилися любов'ю до грошей, як людей, котрі взяли гострий, отруєний кинжал і встромили його у своє власне тіло. Це те саме, що зробив Валаам.

Третій урок. Ми повинні усвідомлювати різницю між духовними дарами і духовним плодом. Дари виявляють здібності, а плід показує характер. Дар приходить через одночасну, коротку передачу, а плід – через повільний процес розвитку.

Прийняття духовного дару не змінює характер людини. Якщо людина була гордою, ненадійною або неправдомовною до одержання духовного дару, вона залишиться гордою, ненадійною і неправдомовною, одержавши дар.

Одержання такого дару, однак, збільшує відповідальність людини, тому що дар збільшує вплив цієї людини на інших людей. Це також тягне за собою спокусу – судити про «успіх» в християнському житті більше за наявність духовних дарів, ніж за розвитком благочестивого характеру.

Як не парадоксально це звучить, але чим більше духовних дарів одержує людина, тим більше уваги вона повинна приділяти вирощуванню духовного плоду. Коли ми перейдемо у вічність, ми залишимо наші дари позаду, а наш характер буде з нами завжди.

У Валаама було чітке видіння благословенного кінця, що видно з його молитви: «Хай душа моя вмере смертю праведних, і кінець мій хай буде такий, як його!» (4М. 23:10). Однак на свою молитву Валаам не одержав відповіді. Він загинув під час Божого суду над моавитянами, їхні гроші спокусили його налаштувати Бога проти себе самого.

Доля Валаама – це наочна ілюстрація вчення Ісуса: «Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи!», увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі. Багато хто скажуть Мені того дня: «Господи, Господи, хіба ми не Ім'ям Твоїм пророкували, хіба не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім'ям Твоїм чуда великі творили?». І Ім оголошу Я тоді: «Я ніколи не знав вас... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!» (Мт. 7:21-23).

Простіше кажучи, нема ніякої заміни послууху Богові. Тільки це забезпечує нам місце на небесах.

Дерек Принс.

ЗАЛИШИСЯ З НАМИ

Кожен, хто пережив реальну зустріч із Богом, розуміє, що означає перебувати в Його присутності. Один із атрибутів Бога – всюдиприсутність, проте не всі і не однаковою мірою усвідомлюють це.

Божі бажання зрозумілі. Він про них говорить так: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечоряти з ним, а він зо Мною» (Об. 3:20). Потрібно пильнувати, щоб не витіснити Бога зі свого життя, не позбавляти Його місця в серці, і тоді Він прийде туди.

Одна з найголовніших передумов християнського зібрання – зібратися в ім'я Його, тобто з ціллю Його прославити, Йому поклонитися, віддати Йому належну честь і хвалу, від Нього навчитися, увійти в духовну єдність один із одним і разом із тим з Його Духом. Про це навчав Ісус Христос: «Бо де двоє чи троє в ім'я Моє зібрані, – там Я серед них» (Мт. 18:20).

По воскресінні Ісуса Христа двоє учнів прямували з Єрусалима в Еммаус. «І наблизились вони до села, куди йшли. А Він удавав, ніби хоче йти далі. А вони не пускали Його й намовляли: «Зостанься з нами, бо вже вечоріє, і кінчається день». І Він увійшов, щоб із ними побути. І ото, коли сів Він із ними до столу, то взяв хліб, поблагословив, і, ламаючи, їм подавав. Тоді очі відкрились їм, – і пізнали Його.

Але Він став для них невидимий... І говорили вони один одному: «Чи не палало нам серце обом, коли промовляв Він до нас по дорозі, і коли вияснював нам Писання?» (Лк. 24:28-32).

Ці двоє учнів у спілкуванні з Учителем знову пережили неповторні миттєвості духовного єднання, коли Він вияснював їм Писання. Ісус не хотів покидати їх, але вдавав, що хоче йти далі, аби пересвідчитися, що Його присутність бажана. Не дивуймося цьому, не раз доводилося чути історії, коли хтось вдавав, що нібито хоче піти, не бажає залишатися, має намір розірвати стосунки остаточно... Хоча насправді в таких демонстративних діях було бажання почути «зулиняся», «зачекай», «не залишай», відчувати на плечі руку, яка стримує від наступного кроку, зловити погляд, який благає «не роби цього».

Для чого це? Аби пересвідчитися в незмінності почуттів, поглядів, бажань та намірів, зрозуміти, наскільки сильна чиясь прив'язаність до тебе, чи це не просто гра, а може, й обман.

Це надана можливість зробити вибір, якому ти готовий уже безумовно і остаточно піддатися. Це, свого роду, випробування.

Угаданий історії йдеться про те, що учні наполягли, аби Ісус Христос із ними залишився. Так і сталося, бо Він теж бажав бути з ними.

Бог у Своїх підходах та принципах стосунків із людьми не змінюється. У книзі Буття читаємо про подію, в якій знаходимо спільне із згаданою вище: «І прибули обидва Анголи до Содому надвечір, а Лот сидів у брамі содомській. І побачив Лот, і встав

їм назустріч, і вклонився обличчям до землі, та й промовив: «Ось, панове мої, зайдіть до дому вашого раба, і переночуйте, і помийте ноги свої, а рано встанете й підете на дорогу свою». А вони відказали: «Ні, бо будемо ми ночувати на вулиці». А він сильно на них налягав, і вони до нього з дороги зішли, і ввійшли до дому його. І вчинив він для них прийняття, і напик прісного – і їли вони» (Бут. 19:1-3).

Тільки в моєму домі, а не деінде будете ночувати – таким було бажання Лота, коли він зустрівся із Божими посланцями. І «він сильно на них налягав». Він вмовляв, переконував, і тільки через наполегливість міг послужити Божим посланцям та радіти Божій присутності.

Бог може якоюсь мірою торкатися нас, відкриватися нам, дозволяти, щоб ми відчули Його. Але аби ці духовні стосунки мали стійкий та тривалий характер, за них потрібно боротися, їх потрібно відстоювати. Глибокої близькості з Богом та єднання із Ним потрібно шукати.

Сталося: «... через шість день забирає Ісус Петра, і Якова, і Івана, та й веде їх особно на гору високу самих. І Він преобразився перед ними. І стала одежа Його осяйна, дуже біла, як сніг, якої білильник не зміг би так вибілити на землі! І з'явився їм Ілля та Мойсей, і розмовляли з Ісусом. І озвався Петро та й сказав до Ісуса: «Учителю, добре бути нам тут! Поставмо ж собі три шатра: для Тебе одне, і одне для Мойсея, і одне для Іллі» (Мр. 9:2-5).

У словах Петра, який став свідком Царства Божого в мініатюрі, – бажання, аби цей момент не

припинився, аби слава та присутність Господня обгортала завжди. Цього потрібно гаряче бажати, за це потрібно боротися, як боровся один із патріархів ізраїльського народу: «І зостався Яків сам. І боровся з ним якийсь Муж, аж поки не зійшла досвітня зоря. І Він побачив, що не подужає його, і доторкнувся до суглобу стегна його. І звихнувся суглоб стегна Якова, як він боровся з Ним. І промовив: «Пусті Мене, бо зійшла досвітня зоря». А той відказав: «Не пущу Тебе, коли не поблагословиши мене». (Бт. 32:25-27).

Чи хоче Бог залишити когось? Ні! Але Він хоче, щоб за Нього боролися, Його трималися, всіляко домагалися Його присутності, щоб Його не відпустили після того, як Він відкривається та являється.

Ось як повівся Авраам: «І явився до нього Господь між дубами Мамре, а він сидів при вході в намет під час денної спеки. І він ізвів очі свої та й побачив: ось три Мужі стоять біля нього. І побачив, і вибіг із входу намету назустріч їм, – і вклонився до землі, та й промовив: «Господи, коли тільки знайшов я милість в очах Твоїх, – не проходь повз Свого раба! Принесуть трохи води, – і ноги Свої помийте, і спочиньте під деревом. І хай хліба шматок принесу я, а Ви підкріпіть серце Ваше. Потому підете, бо на те Ви йдете повз свого раба». І сказали вони: «Зроби так, як сказав». (Бут. 18:1-5).

Наша зацікавленість Богом і, як наслідок, зусилля, вжиті для того, щоб Його шукати і пізнавати, – запорука Божої присутності в нашому житті.

І. К.

ЗАРАДИ ВЗАЄМНОГО ЗБУДУВАННЯ

Один із сучасників Ісуса Христа, до речі, книжник, «до Нього сказав: «Учителю, я піду за Тобою, хоч би куди Ти пішов!». Промовляє до нього Ісус: «Мають нори лисиці, а гнізда небесні пташки, – Син же Людський не має де й голови прихилити» (Мт. 8:19-21).

Кожне Боже творіння має свій дім – гнізда, нори, кубла, барлоги, хащі, зарослі. Дім для людини – не просто місце її постійного проживання чи перебування, – «дім там, де її чекають і розуміють, біль і радість розділити зуміють, повсякчас зустріти бажають і душевним теплом зігрівають».

Люди споконвіків будують. Одна з перших будов, про яку згадується в книзі Буття, – Вавилонська вежа. Люди споруджували її, захоплені ідеєю зробити таким чином собі ім'я. Вежа мала уособлювати їхню мудрість, самодостатність, творчість, всесильність, нескореність, неповторність.

Бог, Який спостерігав за цим будівництвом, сказав, що це будівництво їм по силі. Проте Він як ніхто інший знав, у чому заперука їх успіху. Люди мали одну спільну мову, а взаєморозуміння та одностайності – нездоланна сила. Бог втрутився і зруйнував гордий задум тим, що

змішав людські мови. Будівництво вежі стало навік «замороженим», а людство – розпорошеним.

Інша будова історичного значення – ковчег, який споруджував Ной для спасіння свого і своєї родини, а також по парі з кожного роду усього живого, що його забавив зберегти Бог для відтворення після потопу.

У Посланні до євреїв (11:10) згадується про Авраама, який «... чекав міста, архітектор і будівничий якого Бог». У справі побудови спасіння особисто кожного і Церкви загалом найкращий проєктант та архітектор – Бог. Він не просто учасник нашого духовного будівництва – воно взагалі неможливе без Нього: «Коли дому Господь не буде, даремно працюють його будівничі при ньому!» (Пс. 126:1).

Ісус Христос вказував, наскільки відповідально треба підходити до побудови свого власного спасіння. «Хто бо з вас, коли башту поставити хоче, перше не сяде й видатків не вирахує, – чи має потрібне на виконання, щоб коли покладе він основу, але докінчити не зможе, усі, хто побачить, не стали б сміятися з нього...» (Лк. 14:28-29). Цими словами Він спонукував усіх охочих бути Його учнями, задуматися над тим, чи готові вони до самозречення, тобто абсолютного посвячення Богові як вияву повної любові до Нього.

Він навчав: «... кожен, хто слухає цих Моїх слів і виконує їх, подібний до чоловіка розумного, що свій дім збудував

на камені. І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася, і на дім отой кинулась, – та не впав, бо на камені був він заснований. А кожен, хто слухає цих Моїх слів, та їх не виконує, подібний до чоловіка того необачного, що свій дім збудував на піску. І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася й на дім отой кинулась, – і він упав. І велика була та руїна його» (Мт. 7:24-27).

Не просто слухання та знання Слова Божого, а його виконання є певною основою для життя кожного. Апостол Павло говорить про те, що можна добре почати своє християнське життя, проте будувати його по-різному: «Я за благодаттю Божою, що дана мені, як мудрий будівничий, основу поклав, а інший будує на ній; але нехай кожен пильнує, як він будує на ній! Ніхто бо не може покласти іншої основи, окрім покладеної, а вона – Ісус Христос. А коли хто на цій основі будує з золота, срібла, дорогоцінного каміння, із дерева, сіна, соломки, то буде виявлене діло кожного, бо виявить день, тому що він огнем об'являється, і огонь діло кожного випробує, яке воно є. І коли чие діло, яке збудував хто, устоїть, то той нагороду одержить; коли ж діло згорить, той матиме шкоду, та сам він спасеться, але так, як через огонь» (1 Кор. 3:10-15).

Вода і вогонь – це стихії, що мають непереборну силу, і це символи Святого Духа, вони випробують те, на чому і з чого ми будуюмо своє життя.

Господь говорить: «Небеса – Мій

престол, а земля – то підніжок для ніг Моїх: який же то храм, що для Мене збудуєте ви?» (Іс. 66:1).

Апостол Петро писав: «І самі, немов те каміння живе, будуйтеся в дім духовний...» (1Петр. 2:5). На перший погляд, цей процес досить непростий, адже люди різного віку, різних соціальних прошарків, виховання, освіти та роду зайнятості, з різним минулим повинні, будучи охоплені єдиною метою, гармонійно доповнювати один одного як члени Тіла Ісуса Христа, Головою якого Він є. Запорука їхнього успіху – їх спорідненість у крові Ісуса Христа, посильний внесок абсолютно кожного у загальну справу та наявність любові як основного чинника взаємного збудування.

Апостол Павло в Еф. 4:16 про це говорить так: «А з Нього все тіло, складене й зв'язане всяким допоміжним суглобом, у міру чинності кожного окремого члена чинить зріст тіла на будування самого себе любов'ю». Варто звернути при цьому особливу увагу на те, що церква формується в міру діяльності абсолютно кожного свого члена, а не пресвітера, служителя, проповідника...

Церква покликана будувати сама себе в дім духовний, тобто Бог їй дав абсолютно усе необхідне для того, щоб це відбувалося. Він зробив її спроможною для цього, лише кожному окремо взятому християнину потрібно проявити бажання та старання. Заради цього апостол Павло у Рим. 14:19 вказував: «Отож, дбаймо

про те, що служить для миру та взаємного збудування».

Абсолютно усе, з чого складаються наші християнські відносини, повинно вивертися на здатність будувати стосунки. Апостол Павло, як людина непохитної віри та варті наслідування, про своє ставлення до інших говорив: «Усе мені можна, та не все на пожиток. Усе мені можна, та будує не все. Нехай не шукає ніхто свого власного, але кожен – для ближнього» (1Кор. 10:23-24).

Кожна серйозна будова потребує ретельних розрахунків, належного планування, наявності ресурсів та можливих перспектив для її звершення. Вислови на зразок «якось буде, станеться саме по собі, складеться, налагодиться, вирішиться...» позбавляють нас відповідальності за ввірену справу бути будівничими, а не спостерігачами випадковостей, які нібито мають прийти в наше життя і все впорядкувати.

Заохотити, вселити надію та зміцнити віру, сказати добре слово та підтримати за будь-яких обставин, посприяти та послужити іншому – ось далеко не повний перелік того, завдяки чому відбувається взаємне збудування, бо «Христос же, як Син у Його домі. А дім Його – ми, коли тільки відвагу й похвалу надії додержимо певними аж до кінця» (Євр. 3:4-6).

І. К.

З ЦИМ ЗНАКОМ ПЕРЕМОЖЕШ!

На початку свого правління цезар Костянтин, як і всі попередні імператори, був поганином. Він народився в сім'ї тетрарха Констанція і виховувався у час правління диктатора Діоклетіана. Період правління Діоклетіана відомий найкривавішими переслідуваннями християн з часів імператора Нерона. Діоклетіан всіма засобами намагався зберегти поганство як державну релігію і викоринити християнство, яке на той час набуло великої популярності. На думку істориків, до початку IV століття десять відсотків всієї імперії, а це близько шести мільйонів чоловік, становили християни.

У 303 році Діоклетіан і тетрархи Максиміан, Галерій і Констанцій (батько Костянтина Великого) видали новий едикт, що віднімав права християн і вимагав від усіх жителів імперії звершувати поганські жертвоприношення. Християн почали кидати в тюрми, спалювали на вогнищах і згодовували диким звірам. Священі Писання конфісковували і спалювали. І, звичайно, була повна заборона на зібрання...

Над християнством нависла загроза... Ніхто й уявити не міг, що менше ніж через 10 років християнство не тільки отримає свободу, а й стане головною релігією в імперії...

1 травня 305 року Діоклетіан тяжко захворів і в той же день урочисто відмовився від влади, поїхавши у своє замське помістя для реабілітації.

Після відходу кривавого Діоклетіана за владу в Римі розгорілася справжня боротьба, в яку вступили четверо тетрархів, що мали титул цезаря, у тому числі і Констанцій, батько Костянтина, який управляв північними територіями імперії. (Кажуть, що одного разу Галерій запропонував Діоклетіану повернутися і очолити імперію, на що Діоклетіан відповів: якби ти бачив, яку капусту я виростив цього року, то не приставив би до мене з такими нерозумними пропозиціями).

306 року Констанцій помирає, і Костянтин успадковує титул август. А

далі збирає північні легіони і рухається на Рим.

У той час в Римі господарював Максенцій, який відзначався особливою жорстокістю і розправами над християнами. У 312 році дві армії зішлись неподалік від Рима на ріці Тібр. Чисельність армії Максенція удвоє перевищувала чисельність армії Костянтина, до того ж його підтримувала елліністична гвардія. Шансів на перемогу в Костянтина практично не було. За день до битви Максенцій настільки був впевнений у своїй перемозі, що влаштував у Римі шикарне свято на честь свого дня народження.

За переказами, у ніч перед битвою Костянтин побачив у видінні монограму – перші дві букви імені «Христос». Вранці він побачив ще одну ознаку: на небі появилася вогненний хрест і напис In hoc signo vinces, що означає: «З цим знаком переможеш!».

Після цього Костянтин наказав нанести монограму Христа собі на шлем, а всім солдатам – на щити. Коли Максенцій і його армія вийшли для битви, вони побачили великі, невідомі їм знаки ХР на знаменах армії Костянтина.

Сама битва тривала недовго – більшість солдат противника відразу перейшли на бік Костянтина. Після перемоги Костянтин став єдиновладним імператором Римської імперії. Найперше, що він зробив, – підписав едикт, що гарантував свободу віросповідання, і

закінчив епоху мучеників, яка тривала від розп'яття Ісуса Христа. На честь перемоги Костянтина в Римі спорудили триумфальну арку, яка збереглася до наших днів.

Костянтин не тільки дав свободу християнам, а й допоміг сформулювати сучасне богослов'я. На той час християнство було дуже розділене. Через відсутність комунікацій, догматів віри і через брак Священних Писань процвітали ересі. Найбільш поширеною і найшкідливішою було так зване аріанство. Єпископ з Єгипту Арій стверджував, що Христос – окрема сутність Бога-Отця, що має початок Свого буття і не рівна Отцеві за божественною природою.

Арій вчив, що був час, коли Син Божий Ісус не існував, що Він – перше творіння. Відповідно, не Сам Бог постраждав тілом за гріхи людства на хресті, а постраждало творіння. (Цікаво, що сьогодні багато сект, включаючи «свідків Єгови», відкидають божественність Ісуса і корінням сягають аріанства).

Вченню Арія протистояли єпископи Олександр і Афанасій. Коли тринітарна суперечка настільки загострилася, що появилася реальна загроза розколу Церкви, Костянтин в 325 році зібрав священиків для дискусій в місті Нікеї на Перший Нікейський собор. На цьому соборі Костянтин виступив арбітром і підтримав прибічників Олександра. Після довгих дискусій було прийнято знаменитий Нікейський символ віри, який проголошував рівність і триєдність Бога.

Після собору всіх єретиків і самого Арія позбавили духовного сану і відправили у вигнання.

Сьогодні всі Церкви, що мають ортодоксальне богослов'я, дотримуються Нікейського символу віри. Але мало хто знає, що саме імператор Костянтин відіграв видатну роль у збереженні чистоти християнського вчення.

ІНФЕКЦІЯ В ЦЕРКВІ

Апостол Павло завжди гостро реагував на прояви плоти, гріха та інші ознаки зараження у церкві. Він намагався викинути церкву від духовних хвороб і навчав цьому Тимотію (1 Тим. 6:1-12).

Павло дуже цікаво розкриває цю тему: «Усі раби, які під ярмом, нехай уважають панів своїх гідними всякої честі, щоб не зневажалися Боже Ім'я та наука. А ті, хто має панів віруючих, не повинні не дбати про них через те, що браття вони, але нехай служать їм тим більше, що вони віруючі та улюблені, що вони добродійства Божі приймають. Оцього навчай та нагадуй! А коли хто навчає інакше і не приступає до здорових слів Господа нашого Ісуса Христа та до науки, що вона за правдивою вірою, той згордів, нічого не знає, але захворів на суперечки й змагання, що від них повстають заздрість, сварки, богозневаги, лукаві згоди, постійні сварні між людьми зіпсутого розуму й позбавлених правди, які думають, ніби благочестя то зиск. Цурайся таких! Великий же зиск то благочестя із задоволенням. Бо ми не принесли в світ нічого, то нічого не можемо й винести. А як маєм поживу та одяг, то ми задоволені будьмо з того. А ті, хто хоче багатіти, упадають у спокуси та в сітку, та в численні нерозумні й шкідливі пожадливі, що втручають людей на загіду й загібіль. Бо корень усього лихого то грошолобство, якому віддавшись, дехто відбирався від віри й поклав на себе великі страждання. Але ти, о Божа людино, утікай від такого, а женися за правдою, благочестям, вірою, любов'ю, терпеливістю, лагідністю! Змагай добрим змагом віри, ухопися за вічне життя, до якого й покликаний ти, і визнавай добре визнання перед свідками багатьома».

Смерть від духовного голоду

Якщо людина веде безвідповідальний спосіб життя, вона може заразитися духовними інфекціями. Слово – це хліб і вода, а людина не хоче ні їсти, ні пити. Вона не

читає Слово і починає помирати духовною смертю, бо перестає приймати істину.

Церква теж починає реагувати, відкидаючи її як чужорідне тіло. Коли людина стає чужою істині, ти вже не знаєш, хто перед тобою. Той, хто ще недавно був другом, стає кимось іншим.

Духовне безумство полягає у тому, що людина сподівається прожити далі без Бога, Який свого часу відновив її щент зруйноване життя.

Так працює одна з найпоширеніших хвороб – гордість. Вона має тисячі проявів, і це не завжди задертий ніс. Це прояв лукавства: «Поставлю свій престол вище Божого», або: я зможу сам, без церкви, без Бога зробити щасливим своє життя. Оце і є пошкоджений розум. Страшна помилка. Без Бога ніколи нічого не буде, крім холоду і пітми.

Пильнуймо, адже ми теж можемо чимось гордитися, та якщо від нас забрати Бога, що від нас залишиться? Тільки залежність від Бога може забезпечити нам імунітет. Тільки Він може дати силу протистояти хворобам.

Церква не зобов'язана тебе всім забезпечити

«Бо ви, браття, на волю покликаний, але щоб ваша воля не стала приводом догоджати тілу, а любов'ю служити один одному» (Гал. 5:13).

Іноді люди вважають, що церква повинна їх забезпечити усім, чого лише вони в цьому житті потребують. Так, церква повинна допомагати іншим матеріально, але не це є її головним завданням.

Велике надбання – бути благочестивим і задоволеним (1Тим. 6:6). Для цього потрібно зростати в Богові, духовно, а не матеріально.

У духовному житті, так само, як і в фізичному, чим швидше почнеш лікування, тим краще, тому треба вчитися помічати свої духовні хвороби в зародку і одразу лікуватися.

Нехай Господь допоможе нам бути духовно здоровими, Божою істиною перемагаючи всілякі духовні хвороби.

Олександр Ахмедов.

«ПРОГРІШИВ Я!»

«Прогрішив я!» – це біографія ясна, правдива і закінчена. Всього лише у двох словах – вся історія Саула, першого царя Ізраїлю. Під тиском обставин люди висловлюють правду, яку, схаменувшись, ніколи б не сказали. У несподівану і непередбачену мить, коли людину застати зненацька, вона скаже те, що інакше не сказала б. Згодом вона буде виправдовуватися, мовляв, зовсім не це хотіла сказати. Іншими словами, те, що давно ховалося в її думках, несподівано вирвалося з її уст. Так було з Саулом. Саул тієї ночі спав глибоким сном, бо в Писанні сказано, що сон від Господа впав на нього. Прокинувся, почувши голос Давида, що кликав його. І раптом те, про що він, очевидно, вже довго думав, тепер виривається з його уст: «Прогрішив я!» – це і є вся історія цього опечаленого чоловіка. Чого ця історія може навчити нас?

Ця печальна історія починається в дев'ятому розділі першої книги Самуїла і трагічно закінчується в останньому розділі цієї ж книги. Саул походив із знатного і впливового роду і здобув добре виховання. Це перевага, за яку має бути вдячною кожна молода людина, – про нього сказано, що був він молодий і вродливий, вищий за будь-кого в народі. Окрім приємного фізичного образу, помічаємо в Саулі, принаймні в юні роки, й певні ознаки смирення. Коли пророк відкрив Саулові, що він буде царем над Ізраїлем, Саул відповів: «Чи ж я не веніамінівець, із найменших Ізраїлевих племен? А рід мій найменший з усіх родів Веніамінового племені. І чого ти говориш мені отаке слово?» (1 Сам. 9:21).

Ще одна позитивна риса – коли деякі негідні люди говорили: «Що, нас спасе отакій?», і гордували ним, і не принесли йому дара» (1 Сам. 10:27), – «він мовчав». І коли народ вимагав повбивати цих негідних людей, Саул відповів: «Ніхто не буде забитий цього дня, бо Господь сьогодні зробив спасіння серед Ізраїля» (1 Сам. 11:13). Це був справді благородний вчинок: не відплачувати злом за зло і прощати ворогам своїм. І ось саме цей

чоловік сказав: «Прогрішив я!».

Сприятливі можливості, які відкрилися йому, були воістину чудовими, незвичайними і вражаючими. Він був покликаний на царювання – місце надзвичайної відповідальності і авторитету над всією нацією. Хоч народ і просив царя проти волі Божої, Бог дав їм царя, Сам його вибрав і помазав його на служіння. Отже, покликання і призначення Саула було божественним, ясним, визначеним і урочистим. Яка чудова можливість у співпраці з Богом принести благо народowi і славу – Богові, спрямовувати заблудлий народ на дорогу праведну.

Саул був забезпечений всім необхідним для виконання свого покликання. Коли Бог закликає людину до відповідальної посади, то забезпечує для цього всім необхідним.

Саул шукав ослиць батька, коли зустрівся з пророком Самуїлом, який помазав його царем над народом. Бог знайшов у цьому молодому чоловікові обдарованого вождя, царя. І цей чоловік наприкінці повинен був сказати: «Прогрішив я!».

У чому ж полягав його прогріх? Перший недолік помітно вже на початку, відразу після його помазання. Саул ховався

в обозі, коли його кликав Самуїл. То був перший прояв слабкості, неправдиве смирення. Смирення, яке ховається від відповідальності, свідчить про слабкість характеру. Ставши царем, Саул створив постійну армію, що було вперше в історії Ізраїлю. Він шукав собі славу і силу, замість того, щоб повністю надіятися на Бога і віддати славу лише Йому. Далі він робиться неспокійним, нетерплячим і самовпевненим. Бачачи, що Самуїл не

приходить, він вирішив обійтися без нього і самому принести жертвоприношення.

Далі бачимо необачливість. Він готовий був забрати життя свого сина заради своєї необдуманної клятви. І лише завдяки заступництву народу син був врятований. Він не лише був непослушним слову Божому, але й брехав, лицемірно заперечуючи пророка, що виконав все, що йому звеліли.

І яку божевільну ревність він мав до

Давида. Вона спалахувала негасимою ненавистю і нарешті, пристрасно його вбити. До того ж цей чоловік мав справу з нечистими силами, шукаючи у відчаї поради від буркотливої відьми.

З ним був Бог, від Котрого він одержав нове серце, він був наповнений Духом Святим і пророкував – і він крадькома пробирался до відьми і шукає в неї поради. Але остаточний вияв його гріха бачимо в останній момент його життя, коли, вражений ворогами, він покінчив життя самогубством.

Та все це лише ознаки, симптоми, результати. Сама трагедія цього чоловіка лежить глибше. Його неправдиве смирення, його войовнича гордість, нетерплячість, самовпевненість, його необачність і ненависть до Давида, спілкування з нечистими силами і, нарешті, самогубство – усе це поодинокі риси чогось основного, захованого в його душі. Основна причина його гріха – його непокіра Богові.

Пророк Самуїл, говорячи, що Господь відкинув царство від Саула, промовив багатозначні слова: «Та ж послух ліпший від жертви, покірливість – краща від баранячого лоу!» (1 Сам. 15:22). Вибраний і помазаний на царство, обдарований всім необхідним для покликання, оточений людьми, яких торкнувся Сам Бог, – він грішив, тому що надіявся на себе, на свої сили і нехтував Богом.

Чого навчає нас ця печальна історія царя Саула? Насамперед, того, що сприятливі обставини самі собою не забезпечують успіх. Можна мати все необхідне і закінчити своє життя трагічно.

Історія Саула також вчить, що потрібне і важливе для життєвого успіху: повна віддача, непохитна відданість, покірність і послух Богові. Без цього життя не може бути. Лише в покірності Богові людина знаходить відповідь на всі життєві питання.

Я. П.

ЯК МІЙ ПОСЛУХ БОГОВІ ВПЛИВАЄ НА ОТОЧЕННЯ

Ми живемо в культурі, насиченій індивідуалізмом. «Дій по-своєму!» – клич цього покоління, і ми платимо за це ціну різким зростання кількості розлучень, неблагополучних сімей і залишених дітей.

Сьогодні ми все ще поживаємо плоди непослуху Богові з боку Адама і Єви. Зазвичай християни вважають спасіння індивідуальним досвідом, однак у Біблії наводиться багато прикладів спасіння як Божого порятунку всього суспільства. Отже, чому мої стосунки з Богом впливають на вас?

Моя співпраця з Богом може принести благословення чи прокляття тим, хто поруч зі мною

Ось приклад, як послух одного чоловіка може стати благословенням для всього народу: «І станеться, якщо дійсно будеш ти слухатися голосу Господа, Бога свого, щоб додержувати виконання всіх Його заповідей, що я наказую тобі сьогодні, то поставити тебе Господь, Бог твій, найвищим над усі народи землі. І прийдуть на тебе всі оці благословення, і досягнуть тебе, коли

ти слухатимешся голосу Господа, Бога свого» (5 М. 28:1-2).

Окремо взятий послух Богові прикликає благословення на місто чи економіку нації. Як приклад цього твердження можна взяти рішення батьків, яке добре чи погано впливає на нас. Рішення батьків переїхати в іншу країну змінить ваше життя, хочете ви цього чи ні. Рішення батьків співпрацювати з Богом впливає на життя їхніх дітей.

Моя співпраця з Богом може зупинити, і викликати бурю у житті інших людей

Цей принцип яскраво показано в книзі Йони. Бог закликав Йону донести послання покаяння в Ніневію. Йона відмовляється від цього доручення і вирішує втекти з-перед Господнього лиця. Непослух Йони ставить під загрозу життя всіх людей на кораблі, на якому він хотів втекти.

«І було слово Господнє до Йони, Амітаєвого сина, таке: «Устань, іди до Ніневії, великого міста, і проповідуй проти нього, бо їхнє зло прийшло перед лице Моє». І встав Йона, щоб утекти до Таршішу з-перед Господнього лиця. І зійшов він до Яфи, і знайшов корабля, що йшов до Таршішу, і дав заплату його, і ввійшов у нього, щоб відплисти з ними до

Таршішу з-перед Господнього лиця. А Господь кинув сильного вітра на море, – і знялася на морі велика буря, і вже думали, що корабель буде розбитий» (Йона 1:1-4).

«І сказав він до них: «Візьміть мене і киньте мене до моря, і втихомириться море перед вами: бо я знаю, що через мене оця велика буря на вас» (Йона 1:12). Моя співпраця з Богом може стати причиною бурі або зупинити її в житті мого чоловіка, моїх дітей і друзів.

Буря, яка вирує у шлюбі, відносинах, бізнесі чи в церкві, можна відстежити до людини або групи людей, що не взаємодіють з Богом. Ми можемо зупинити цей шторм, підкорившись Святому Духові. Кажучи «так» Богові, ми можемо зупинити шторм сьогодні і вберегти від нього своїх рідних у майбутньому.

Подобається нам це чи ні, але наша взаємодія з Богом впливає на всіх навколо нас. Ніколи не пізно сказати Богові «так». Просто вже прийміть рішення, що будете слухняні Йому. Бо Він дав вам все: «Усе, що потрібне для життям Того, Хто покликав нас славою та чеснотою. Через них даровані нам цінні та великі обітніці, щоб ними ви стали учасниками Божої Істоти, утікаючи від похадливого тління» (2 Петр. 1:3-4).

ЗГАДАЙМО ПЕРШУ ЛЮБОВ

Якось мій бос запитав: «Романе, не хочеш піти зі мною в суботу в тюрму?». Я знав, що мій бос-японець – людина віруюча, але не мав найменшого поняття, що він робить в тюрмі у вихідні.

Усе мені там було цікаво. Кімната вщент забита людьми. Більшість – у синій формі, а значить, вони вчинили дрібні злочини. Деякі – в оранжевій формі, а це вже серйозніші злочинці. А кілька чоловіків були в червоному – це взагалі найзапекліші злочинці.

З 1100 ув'язнених понад 100 відвідували наші служіння. Кожне з трьох служінь тривало годину. Перший захід був жіночий, два інші – чоловічі. Спочатку сім'я з Китаю проводила загальне прославлення англійською мовою, а потім всі ділилися на групи за мовним бар'єром. Найбільша група – іспаномовні. Але «наших» також вистачало. Приблизно 20-30 осіб в кожній групі були російськомовними. Більшість – із віруючих сімей... У мене було 30 хвилин, щоб поділитися Словом. Наприкінці молитва, і головна потреба у всіх була одна – щоб Бог помилював і обійшовся без депортації.

Одного разу до нас підсів вузькоокий чоловік. Я хотів відправити його в

корейську групу, але він сказав, що розуміє російську. Виявилося, що цей хлопець з Чукотки якось добрався на Аляску до ескімосів. З'ясувалося, що це один народ з однією мовою, лише одні живуть в Росії, а інші – на Алясці. Хлопець не мав жодного уявлення про християнство і в минулому був шаманом. Але його привабило те, що ми молилися, щоб не було депортації.

Кожної суботи він запитував: чому твій Бог мені не відповідає? Мені готують документи на депортацію. Я його втішав, мовляв, усе в Божих руках, але сам не знав, що йому казати. Врешті-решт, він заявив: «Я повірю в Бога, якщо мене залишать». Та я знав, як мало на це шансів.

З часом він почав читати Біблію, і я бачив, як щиро він молився. І ось чергової суботи я помітив, що його нема на служінні. І довідався, що його амністували й відпустили на свободу, і він поїхав на Аляску.

Іноді здається, що Бог відповідає новонаверненим швидше, ніж іншим. Ти роками молишся за зцілення, а новонавернений помолився – і одужав... А он та три місяці як покалася – і вже заміж виходить. Та ще й за когось... Або той три тижні в церкві – і Бог благословив новою роботою, а ти ледве кінці з кінцями зводиш.

Можливо, в них віри більше? А може, нам варто згадати першу любов?..

Роман Савочка.

№ 2 (161)

Виходить щомісяця

лютий 2018 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726